WASHINGTON D. C

1893–1963
70-ий рік видання і служби своєму народові та правді

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City 3, N. J.
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-3740
Тел. в Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5537

РІК LXX. Ч. 240. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 20-го ГРУДНЯ 1963 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 20, 1963 No. 240. VOL. LXX.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАПОВІДАЄ ОЩАДНІСТЬ ДЛЯ РОЗВИТКУ КРАЇНИ.

ДЖАНСОН ЗМАГАЄ ДО БІЛЬШОЇ КООРДИНАЦІЇ В ПОЛІТИЦІ У ВІДНОШЕННІ ДО ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ

Вашингтон. — Президент Джансон на несподіваній для журналістів пресовій конференції в Білому Домі в дні 18-го грудня повторив свою давнішу заяву, що він старатиметься робити якнайбільші ощадності у федеральних видатках на те, щоб мати „доволі фондів на заспокоєння потреб, що чекають на здійснення". Але Президент одночасно підкреслив, що він „зовсім не збирається втримувати цю країну на тому самому місці", бо його уряд плянує таку програму, яка відповідала б новій ситуації, і він сам зовсім не задумує сидіти в рухомому кріслі - гойдалці та втішатися тим, що є". Президент сказав, що він рекомендуватиме окремий законопроєкт, який допоміг би тим верствам населення, які мають найменші прибутки, в тому також і фармерам. Джансон заявив, що він не буде вносити законопроєкту в справі наслідника на пості віце - президента, коли віце - президент займе пост президента. Президент виявив, що він із родиною виїде 22-го або 23-го грудня до Тексасу на Різдвяні Свята. Президент не хотів говорити про партійну політику, але сказав, що він дуже рекомендує Конґресові ухвалити закон про поменшення прибуткових податків, і то якнайскорше на початку 1964-го року. Президент повідомив журналістів, що американський нарід дістав гарний різдвяний дарунок, бо крайова продукція вперше в історії цієї країни переступила суму — $600 000 000 000 річно. Крайова продукція — це вартість виконаної праці і товарів. Президент в більшості порушував справи внутрішньої політики: бюджету на 1965-ий рік, зменшення податків і боротьбу проти убозтва в цій країні. Президент згадав про те, що голова Сенатської фінансової Комісії сенатор Гаррі Ф. Бирд обіцяв опрацювати податковий законопроєкт на початку 1964-го року. Бюджет на 1965 ий рік буде мати якнайбільші і якнаймождливіші ощадності. Але при всіх ощадностях — казав Президент, — ми не сміємо забувати про те, що ми є провідною державою в світі. Президент порушив теж справу Західньої півкулі і сказав що треба більшої координації в цій ділянці американської політики. Президент заявив, що новонайменований асистент державного секретаря в справах міжамериканських — Томас С. Менн, буде також і його особистим дорадником в цих справах. Джансон повідомив, що він радо конферував би з кожним представником чужих країн, в тому і з прем'єром Хрущовим, якщо така зустріч причинилася б до здійснення головної цілі його уряду: миру і добробуту в світі. Президент пригадав, що тепер у світі є три більйони населення, і що першим обов'язком президента ЗДА і кожного громадянина пізнати, як треба співжити з тими людьми. Коли ми не вспіємо виконати цієї нашої великої місії, казав Президент, то це може бути катастрофою для цілого світу. Про бюджет на 1965-ий рік Президент сказав, що він мусить перевищати $100 000 000 000. Президент відмовився сказати, чи всі його пресові конференції будуть завжди незаповіджені. Він сказав, що деякі будуть із кавою, як це було з першою пресовою конференцією в дні 7-го грудня, деякі можуть бути показувані в телевізії, а ще інші можуть відбуватися якимсь іншим способом. Президент сказав, що не хоче жадної рутини і скликуватме пресові конференції в міру потреби, як це вже робив досі двічі.

Стівенсон може бути кандидатом на віце-президента

Ню Йорк. — Американський амбасадор до Об'єднаних Націй Адлей Е. Стівенсон не дав ясної відповіді, чи він хотів би кандидувати на віце-президента в 1964-му році разом із президентом Джансоном. На пресовій конференції журналісти запитували Стівенсона, чи він погодився б прийняти номінацію на віце-президента, але він дав вимиваючу відповідь, заявивши, що він має обов'язок працювати для Президента та для своєї країни на тому пості, на якому він може виконати найкращу працю. Стівенсон сказав ще в цій справі, що він в справі кандидатури „стоїть на тому самому місці, на якому був 10 років тому". Як відомо, він у 1952 і 1956-му роках кандидував на становище президента ЗДА. В політичних колах гадають, що Стівенсон був би добрим кандидатом разом із президентом Джансоном, якого не дуже то люблять ліберали та інтелектуали, а Стівенсон втішається симпатією серед лібералів.

Помер Впр. о. мітрат Йосиф Ялечко, видатний церковний і громадський діяч

Коговз, Н. Й. — У вівторок 10-го листопада тут в домі своєї дочки і зятя Ольги і Володимира Коник помер на 82-му році життя бл. п. о. мітрат Йосиф Ялечко, заслужений душпастир та видатний громадський і союзовий діяч, колишній член Головного Уряду УНСоюзу. Впреп. о. мітрат Ялечко народився 18-го грудня 1880-го року в Ольхівці, сяноцького повіту в Західній Україні. До Америки приїхав 50 років тому, а душпастирські обов'язки виконував від 40 років. Від 1920 до 1926-го року був парохом української православної церкви св. Миколая в Коговз, опісля виконував душпастирські обов'язки як парох української православної церкви св. Марії в Джовнс в Оклагомі. В 1958-му році відійшов на пенсію та проживав в домі своєї дочки і зятя в Коговз. Осиротив 5 дочок, одного сина, 11 внуків і 4 правнуки. Похорон відбувся в п'ятницю, 13-го грудня, з участю всч. о. Долинського з Амстердаму, всч. о. Петра Будного з Ютики, всч. о. Вол. Мельника з Геркімеру та всч. о. Мирона Пахолка з Трой.

70-РІЧЧЯ УНС БУДЕ ВІДЗНАЧЕНЕ В НЮ ЙОРКУ КОНЦЕРТОМ-ПРЕМ'ЄРОЮ ОПЕРИ УГЛИЦЬКОГО „ВІДЬМА" В КАРНЕҐІ ГОЛ 22-го ЛЮТОГО 1964 РОКУ

Ню Йорк. — В наступному, 1964-му році, в „День Батька нашої країни" Юрія Вашинґтона 22-го лютого, сповниться 70 років з дня заснування Українського Народного Союзу. Численні українські громади в З'єдинених Державах і Канаді приготовляються відзначити ці роковини відповідними імпрезами. В Ню Йорку 70-річчя УНСоюзу буде відзначене концертом - премією опери відомого американсько-українського композитора, покійного вже Павла Печеніги Углицького „Відьма" в великій залі репрезентативної Карнеґі Гол у сам день 70-річчя УНС, в суботу 22-го лютого пополудні. Опера буде відспівана в супроводі повної симфонічної оркестри. Головні ролі співатимуть: Марта Кобрин - Кокольська (знахорка-відьма), Марія Лисогір (Марина), Ганна Шерей (Дзвінка), Марія Боднар (Варка), Лев Рейнарович (Каїн), М. Рибіцький (Полковник), А. Добрянський (Микита), І. Самокишин (Кошовий), І. Замятий (Хмара), Ів. Гош (Олексій), Е. Камінський (Касіян). Крім солістів, у виставі опери візьмуть участь повна симфонічна оркестра, хор „Думка" та балет під проводом Вадима Сулими. Диригентом і мистецьким керівником є Іван Задорожний. Режисер — п. Крижанівський. Опера „Відьма", лібретто до якої написав Степан Чарнецький, базована на повісті Є. Гребінки „Олексій Попович", взятій з козацького життя українського народу в 17-му столітті. Сама опера, скомпонована в рр. 1936-1940 та закінчена

Іван Задорожний

вже на коротко перед смертю композитора, широко використовує українську народну творчість, вплітаючи відповідно адоптовані арії таких відомих українських народних пісень, як „Пливе човен", „Козак від'їжджає", „Ніч така, Господи" „Гей, не дивуйтесь", „У Києві на риночку", „Від Києва до Лубень" та багато інших. Також у балеті використані переважно українські народні танкові мелодії, включно з „Арканом". Поставленням цієї опери, справжнього українського музичного архитвору, в 70-річчя УНСоюзу в репрезентативній концертовій залі займаються Окружні Комітети Відділів УНСоюзу в Ню Йорку, Джерзі Сіті і Байону, Нюарку, Пассейку, Перт Амбою та інших округ. Проби опери вже відбуваються й веде їх її музичний керівник і диригент Іван Задорожний. Вистава цієї опери буде без сумніву одною з найвидатніших українських культурних подій в Америці.

Президент Джансон має зробити важливе рішення в справі лету на Місяць

Вашингтон. — Президент Линдон Б. Джансон 16-го грудня має дістати до вирішення справу висоти бюджету так званої місячної програми, бо Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація вимагає на досліди космосу принаймні $5,700,000,000 в 1965-му році, а бюджетове бюро не хоче запропонувати навіть $5,500,000,000. Президент Джансон оголосив великі ощадності в бюджеті на фінансовий рік, що зачинається 1-го липня 1964-го р. Як Президент — є він за великі ощадності, але він досі був „батьком" Крайової Аеронавтичної і Космічної Адміністрації, і він був головою Крайової Аеронавтичної і Космічної Ради, що була дорадчим органом президента Кеннеді, який плянував, щоб американські астронавти ще в цій декаді відбули лет до Місяця. Аеронавтична Адміністрація заявляє, що зменшений бюджет на космічну програму не дасть можливости здійснити програму президента Кеннеді. Досі президент Джансон підтримував пляни президента Кеннеді, але тепер він має вирішити, чи його власні ощадностеві пляни дозволяють на такий бюджет для космічної програми, який вможливив би вислати астронавтів ще в цій декаді на Місяць.

ЗДА й Британія готові переговорювати з СССР про зменшення видатків на військо

Лондон. — У зв'язку з заявою Хрущова, що СССР зредукує видатки на збройні сили в наступному році, ЗДА й Британія готові переговорювати з Совєтами про узгіднення редукцій у військових бюджетах, але під умовою, що це буде відбуватись під взаємною контролею. Про ці справи була мова в британській палаті громад. Британський прем'єр Алек Даґлас-Гюм потвердив, що міністр закордонних справ готов поїхати до Женеви у зв'язку з відновленням там від 21 січня 1964 17-членної конференції розброєння, але це залежатиме від того, коли прибуде туди совєтський міністер закордонних справ Андрей Громико. Зате щодо приїзду до Женеви й інших міністрів закордонних справ, то прем'єр Гюм заявив, що це діло інших урядів та що дуже трудно узгіднити такий час, щоб більше число міністрів могло прибути на той сам час. Хоч ЗДА й Британія готові переговорювати з Совєтами про редукцію видатків на збройні сили, проте практично нема виглядів на успіх таких переговорів, бо Совєти вперто відмовляються від будь-якої міжнародної контролі, а західні держави не можуть вірити большевикам „на слово", що вони дійсно перевели будь-які зміни у своєму військовому бюджеті і дійсному стані збройних сил. Всі ці справи мали стати предметом нарад з приїздом державного секретаря Діна Раска до Лондону в середу 18 грудня ц. р.

КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКОЇ СПІВАЧКИ В КАРНЕҐІ ГОЛЛ

Галина Минаїв — Андреадіс, українська співачка, контральто, з Арґентини, що її концерт відбудеться в суботу, 21 грудня ц. р., о год. 8.30 в залі Карнеґі Голл у Ню Йорку. У програмі концерту композиції українських, арґентинських та европейських композиторів.

Папа Павло VI зустрінеться з царгородським Патріярхом Атанаґорасом

Рим. — Під час триденного перебування Папи Павла VI на Святій Землі, від 4 до 6 січня 1964, Папа зустрінеться з царгородським патріярхом Атанаґорасом. Однак — твердять з ватиканських кол — під час тієї зустрічі не буде ніяких ділових нарад над існуючими між Католицькою і Православними Церквами догматичними розбіжностями та можливостями заведення єдности в християнському світі, а обидва церковні достойники будуть спільно молитись у церкві, що буцім-то стоїть на місці, де народився Христос. Папа буде в Йорданії 4 і 6 січня, а на території Ізраїлю 5 січня. Він не прибуде до Єрусалиму, щоб не подавати виду, наче б Апостольська Столиця перестала вже підтримувати проєкт інтернаціоналізації Святих Місць, але вступить на ізраїльську територію, їдучи до Назарету, і там зустріне його ізраїльський президент Шнеор Шазар. Однаково Апостольська Столиця, як Ізраїль стараються виминути всякі познаки, начеб дя подорож Папи мала будь-які політичні цілі. Ізраїльська амбасада в Римі підкреслила в окремому комунікаті, що приїзд до Риму представника ізраїльського уряду та поліції у зв'язку з плянованою подорожжю Папи має на цілі устійнення виключно тільки технічних подробиць і що будь-які політичні інтерпретації позбавлені тут всяких підстав. Однак коментатори признають, що коли та подорож Папи до Святої Землі включно з зустріччю ізраїльського президента перейде щасливо, без ніяких непередбачених дисонансів та інцидентів, то проєктована ухвала Вселенського Собору, що не можна обвинувачувати цілого жидівського народу у спричиненні мученицької смерти Христа, той проєкт ухвали матиме куди більші шанси успіху. Президент Індії запросив Папу прибути до Індії і Папа в принципі те запрошення прийняв. Папа мав би поїхати до Індії на тамошній Евхаристичний Конґрес, що відбудеться в листопаді - грудні майбутнього року.

Індія не противиться приявності 7-ої фльоти на Індійському океані

Ню Делі. — Заінтерпельований у парляменті індійський прем'єр Неру у справі вістки, що могутня американська морська Сьома фльота плянує стаціонувати частину своїх кораблів на Індійському океані, Неру відповів: „Як ми можемо противитись будь-кому, що хоче чось діяти на відкритих водах?" Прем'єр Неру ствердив тільки, що індійський уряд не дістав від Америки ніякого запиту щодо прийняття кораблів з 7-ої фльоти в будь-котрому індійському порті. На цю тему напевне була мова в нарадах голови американських шефів об'єднаних штабів ген. Максвелла Тейлора з індійськими найвищими військовиками. Генер. Максвелл Тейлор відїхав з Індії до сусіднього Пакістану. Пакістан, який має неполаднаний з Індією конфлікт за Кашмір, настороженний супроти американської військової допомоги Індії, не маючи довір'я, чи Індія не вживе американської зброї проти нього, Пакістану. Американський Уряд, який висловив своє невдоволення наближенням Пакістану до комуністичного Китаю, тепер повідомив Пакістан, що ЗДА постачатимуть запасові частини до літаків 720-Б, які возитимуть пасажирів до Кантону й Шангаю.

Помер Антін Маланчук, заслужений союзовий і громадський діяч

Ню Гейвен, Конн. — В середу, 18-го грудня 1963-го року в ранніх годинах помер тут від рака печінки на 79-му році свого трудолюбивого життя сл. п. Антін Маланчук, бувший довголітній постійний організатор УНСоюзу, основник і довголітній секретар 54 Відділу УНСоюзу у Веллінґфорд, Конн.; касир Окружного Комітету Відділів УНСоюзу стейту Коннектикат, голова місцевого Комітету Пам'ятника Шевченкові; був довголітній голова місцевого Відділу УККА та невтомний союзовий і громадський діяч. Покійний народився 1-го листопада 1885-го року в селі Смолянка, пов. Тернопіль, Західня Україна. До ЗДА прибув 50 років тому. До УНСоюзу вступив в серпні 1928-го року та належав спершу до 204-го Відділу в Ню Йорку а згодом до 370-го Відділу в Ню Гейвен. При кінці 1935 року зорганізував новий Відділ УНСоюзу з осідком у Веллінґфорд, Конн. та став його першим секретарем. На цьому пості залишився до кінця свого життя, виконуючи зв'язані з цим обов'язки з великим запалом і посвятою. Секретарем був він на протязі повних 27 років. Як постійний організатор УНСоюзу сл. п. Антін Маланчук розгорнув був інтенсивну і успішну діяльність в організуванні нових членів в кількох стейтах, при чому найбільше заслужився на терені стейту Коннектикат, де в короткому часі число членів УНСоюзу подвоїлося. Брав участь у численних Конвенціях УНС, як обраний делеґат та член різних конвенційних комісій Приймав активну участь також у праці інших організацій. Він основував очолював на протязі довгих літ місцевий Відділ УККА, який очолював на протязі довгих літ, а останньо очолив місцевий Комітет Пам'ятника Т. Шевченкові, головою якого

Сл. п. Антін Маланчук

залишився до кінця життя. Зорганізував також численні Народні Доми. Був учасником всіх дотеперішніх Конґресів УККА та численних різнородних нарад у національних, політичних економічних справах. Була це людина сповнена великої любови до всього, що рідне українське, щирий патріот та невтомний працівник. Це, разом з його погідною вдачею, з'єднало йому загальну пошану і щиру симпатію. Опорожнене місце, яке він займав на протязі цілого життя, не легко прийдеться знову відповідно заповнити. Панахида буде відслужена у п'ятницю, 19-го грудня цього року о год. 7:30 вечора в похоронному домі п. Маркевича при 15 Тромбул Стріт в Ню Гейвен. Похорон відбудеться в суботу, 20-го ц. м. в год. 9:30 ранку з того ж похоронного дому до української греко - кат. церкви св. Михаїла, а звідтіль на цвинтар св. Марії в Ню Бриттен. У похороні візьмуть участь з рамени УНСоюзу: гол. контролер Іван Кокольський із стейту Ровд Айленд та гол. радний Ярослав Гук із стейту Коннектикат. Прощатиме Покійного від УНСоюзу його особистий приятель і близький співробітник мґр Іван Телюк, голова Окружного Комітету Відділів УНСоюзу. Покійний залишив синів Євгена і Мирослава та дочку Віру Ортон.

АФРИКАНСЬКІ СТУДЕНТИ У МОСКВІ ДЕМОНСТРУЮТЬ ПРОТИ РАСИЗМУ МОСКАЛІВ

Москва. — 500 чорних студентів з Африки, головно з Ґани, влаштували в минулу середу 18 грудня ц. р. бурхливу вуличну демонстрацію в Москві, протестуючи проти щораз проявлюваної москалями расової ненависти. Безпосередньою причиною для демонстації стало вбивство ґанського студента медицини, 29-річного Едмонда Асаре-Адао. Він студіював у Медичному інституті в Калініні, за 100 миль на північний захід від Москви, але його тіло знайдено біля стації Хорвіно, на лінії Калінін-Москва, тільки за 10 миль від совєтської столиці. Офіційно сказано, ніби той ґанський студент був підхмелений, впав на шляху і замерз, — але ґанські студенти рішуче цьому заперечують. Вони твердять, що Асаре-Аддао мав в найближчу суботу одружитись з російською дівчиною та що батьки і приятелі дівчини рішуче цьому противились, ото ж його вбили, мабуть, щоб перешкодити тому подружженню. Совєтські власті твердять, що переведена автопсія не виявила ніяких познак нагальної смерти, але два ґанські студенти - медики, що їх допущено як свідків автопсії, заявили, що вбитий мав подряпані руки й коліна та знак під бородою, наче від сильного удару. Однак те вбивство не було одинокою причиною демонстрації. Африканські студенти заявили західнім журналістам в Москві, що вони дістають раз-у-раз докази ненависти москалів у відношенні до чорної раси, — що нема дня, щоб хтось із них не впав жертвою напасти й побиття та що поліція ніколи не бере їх в оборону. Найбільше випадків побиття африканських студентів буває з приводу знайомства тих студентів з російськими дівчатами: таке знайомство страшенно дратує москалів і вони фізично реаґують. Ґанські студенти збирались гуртами спершу під ґанською амбасадою, а віддтіль пішли походом на Червону площу. Поліція кількакратно намагалися заступити їм дорогу, ставляючи впоперек застави з вантажних авт. Студенти переборювали ці перешкоди, при чому вив'язувалась між ними й поліцистами бійка. Все ж, ранених і поважно потурбованих ніби не було по жадному боці. Ґанські студенти не слухались закликам, що їм проголошено через гучномовці, щоб вони очистили Червону площу. Головну браму до Кремлівського палацу обсадив сильний відділ поліції. Щойно тоді, коли студентів повідомлено, що міністер високої освіти Вячеслав Єлютін готов прийняти їхню делеґацію, студенти розійшлись. Кругло 100-членна делеґація африканських студентів була в названого совєтського міністра кругло дві години й скаржилась на всі прояви російського расизму. На плякатах, що їх несли африканські студенти, були написи: „Не вбивайте африканців!" — „Москва — друга Алабама" — і т. п. Московські обсерватори тієї демонстрації обурювались проти африканських студентів, як вони зважуються на таке діло і чому вони „відплачують невдячністю" Совєтам за „добро", що його зазнають в Совєтах. Совєтські власті повідомили ґанського амбасадора про смерть названого вгорі студента, подавши йому свою офіційну версію тієї смерти. В совєтському радіо згадано тільки, що совєтський міністер освіти прийняв на авдієнції ґанських студентів. Про демонстрацію не було ніде згадки, ані в радіо, ні в совєтських газетах. А проте, за твердженням західніх кореспондентів, такої демонстрації не було в Москві від часу, коли троцькісти протестували проти відсунення Троцького від влади.

Порозумілись щодо руху на Різдво

Берлін. — Уповноважені Західнього Берліну та східньо-німецького комуністичного правління у Східньому Берліні підписали умову, яка дозволить пів мільйонові західніх берлінців відвідати в найближче Різдво своїх кревних і приятелів, з якими вони не бачились впродовж двох останніх років, внаслідку здвигнення комуністами внутрішньо - берлінського муру. Східньо - німецькі комуністи урядують у спеціяльно для них влаштованих домівках у 12-х західньо - берлінських школах, де вони приймають подання, завозять їх до Східнього Берліну на підпис і наступного дня видають петентам. Кожна така довідка обов'язує на 1 день, від сьомої ранку до 12 ночі на терені Східнього Берліну. Ті довідки видаватимуть до 1 січня ц. р. Східні берлінці не матимуть права їхати до Західнього Берліну, бо комуністи знають, що кожний, хто туди поїхав би — більше не вернувся би. Три Західні коменданти в Західньому Берліні проголосили спільний комунікат, що та внутрішньо-німецька угода ні в чому не змінює правного стану Берліну: вони стоять на становищі, що комуністи порушили той стан відсепаровуванням східньої частини Берліну.

Новий уряд в Італії дістав в парляменті заяву довір'я

Рим. — Новий італійський уряд під проводом прем'єра Альдо Моро дістав у першому голосуванні в парляменті вотум довір'я великою більшістю 350 голосів проти 233. Три посли стримались, а 42 були відсутні. Новий уряд складається з коаліції керівної Християнсько-демократичної партії і партії Соціял-демократичної (правої), Соціялістичної (лівої) та Республіканської. Вислід голосування переступив надії керівних кол Християнсько-демократичної партії, яка пішла на цей „центро-лівий" курс у спілці з лівими соціялістами, не маючи іншої змоги створити тривку парляментарну більшість. Альдо Моро заявив у парляментарній промові, що Італія не може виректися свого членства в Атлантійському Союзі та перейти на статус невтральної країни, бо це було б зламанням її міжнародних зобов'язань.

В АМЕРИЦІ

● **Президент Джансон** вимагає від своїх співробітників найбільшої ощадности у федеральних видатках. Підписуючи новий закон, він користувався аж 32 перами, які роздавав тим присутнім, які заслужилися при ухвалюванні цього закону. Коли ж Президент побачив, що вже зужив аж 32 ручки до писання з усіх 36-ох, скривився і сказав, що його канцелярія повинна ощаджувати пера і чорнило, та взяв 4 ручки і відніс їх назад до свого бюра.

● **Палата Репрезентантів** схвалила закон, згідно з яким мають карбувати срібні півдолярівки з портретом президента Кеннеді. 352 конґресмени були за, 6 — проти. Цей закон має ще схвалити Сенат. Теперішні 50-центові срібні монети мають портрет Бенджеміна Франкліна. Карбування цих монет почнеться на початку 1964-го року.

У СВІТІ

● **У Південній Кореї**, на урочистому відкритті парляменту у так званій Третій Корейській республіці (в міжчасі правили військові власті), приявними були також колишні головні коменданти збройних сил Об'єднаних Націй, що боролись проти комуністичних агресорів: ґенерали Метью Риджвей і Джан Ван Фліт. Обидва прибули спеціяльно на цю урачистість з Америки.

● **Грецький король Павло**, зодягнений в парадну униформу військового маршала, відкрив новий парлямент, заповівши надалі вірність Греції західньому Атлантійському Союзові (НАТО). Гадають, що цей парлямент не житиме довго, бо новий прем'єр Георґе Папандреу розпоряджає тільки 138 парляментарними голосами, коли тим часом для тривкої більшости треба 151 голосу.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.5;0 three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Ситі і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і mony orders вис тавляти на: "Svoboda"

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Єдність і суперечки

Конференція міністрів закордонних і військових справ 15-ох держав - членів Атлантійського Союзу (НАТО), що відбулася у перших двох днях цього тижня в Парижі, не виявила ніяких особливих нових моментів. Від 1949-го року, коли засновано цю військово - оборонну організацію під безпосереднім враженням зламання Москвою Ялтинського і Потсдамського договорів та перетворення нею у своїх сателітів ряду східньо- й середньоевропейських країн, завжди характеризували НАТО дві основні риси: єдність в обороні спільної волі, загроженої спільним ворогом, та внутрішні суперечки у зв'язку з різними деталями в здійснюванні оборонних цілей. У цих суперечках завжди ішлося про дві головні справи: виконання прийнятих на себе зобов'язань щодо збройного стану в рамах НАТО і — узгіднення закордонної політики.

Докладно та сама засаднича єдність і ті самі суперечки виявились і на останній Паризькій Раді НАТО. У проголошеному наприкінці нарад комунікаті підкреслено союзницьку єдність Заходу та його збройну могутність, як основну причину, чому у світі настало розмірне заспокоєння, себто чому нема нині загрози безпосередньої аґресії збоку комуністів. Про суперечки в комунікаті не говориться. Але промова американського секретаря оборони Роберта МекНамари на Раді НАТО, в якій він заявив, що західні союзники Америки мусять підтягнутись своїми збройними силами пропорційно до стану збройних сил Америки, ця промова пригадала вже наче хронічну болячку НАТО: західньоевропейські уряди, задивлені у добробут та у мирові настрої своїх народів, покладаються на оборону збоку Америки, як на щось ніби самозрозуміле, і призначають у своїх щорічних бюджетах непропорційно малі суми на оборонні цілі.

Також загально відомо, що серед західніх союзників немає повної згоди щодо політичної тактики у відношенні до Москви й Пейпінгу та й інших держав з-поза НАТО. Так, наприклад, Британія і частинно Америка є за „розмови" з Москвою, Франція не бачить глузду у їх веденні і в усякому разі проти ініціятиви в цій справі збоку Заходу, а Західня Німеччина завжди боїться, щоб в тих розмовах не пошкоджено її завітній цілі — об'єднання на базі вільних виборів. Британія — за уділювання комуністичним країнам довготермінового торговельного кредиту, Америка проти цього, слушно вказуючи, що це допомагає Москві в її господарському плянуванні. Зате, наприклад, Америка й інші західньоевропейські країни раді постачати зброю та економічно допомагати таким „невтральним", як Індонезія, які насправді виявляють власний імперіялізм, що є водою на млин комуністичним інтересам на Півдні Азії. Нема теж згоди в справах атомової зброї, при чому Франція рішуче хоче зберегти її „суверенною", хоч французька атомова зброя своєю силою ніколи не перевищуватиме 5% американської. Франція є теж проти концепції інтеграції збройних сил НАТО під одним наддержавним командуванням, вона й проти пляну різнонаціональної морської атомової фльоти.

Усі ці суперечки є наслідком індивідуалістичного способу думання окремих членів демократичного союзу НАТО. Вони прикрі і зайві, але — неминучі. Вони тратять на значенні завдяки тому, що свідомість потреби спільного фронту для спільної оборони надто сильна в усіх членів НАТО.

Обман з „великою хемією"

Уже протягом півроку совєтська преса, вихваляючи геніяльність і передбачливість Хрущова та його дбання про „благо народу", товче безупину про кремлівський плян „гігантського розвитку" совєтської хемічної промисловости, зокрема в галузі виробництва штучних добрив. Кульмінаційного розвитку досягло це захоплення після грудневого пленуму ЦК КПСС і сесії Верховного Совєту СССР, на яких вирішено — після того, як уже це вирішив Хрущов — асиґнувати на будову нових хемічних фабрик — 42 000 000 000 рублів: щоб збільшити продукцію мінеральних добрив до 70 - 80 мільйонів тонн у 1970-му році...

Про нездійсненність цього пляну з „великою хемією" не сказав ніхто ні з членів ЦК КПСС, ні з депутатів Верховного Совєту. Проте, деякі з промовців схарактеризували справжній стан речей у совєтській хемічній промисловості, доводячи цим незаперечно, що ніякої мови про плянований Хрущовим гігантський розвиток в цій ділянці не може бути. Переконливими з цього погляду можуть бути приклади, наведені в промові першого секретаря ЦК комсомолу С. Павлова. Заявляючи, що комсомол готовий докласти всіх сил у цій „ударній справі", С. Павлов розкрив ряд „недоліків" у ділянках, що є вирішальними для реалізації плянового розвитку „великої хемії". Найперше він ствердив відставання у підготові кваліфікованих кадрів робітників для підприємств хемічної промисловости, зокрема факт, що „в училищах професійно - технічної освіти підготова кадрів основних хемічних спеціяльностей досі займає дуже невелику питому вагу"; що навчання хемії в багатьох високих школах стоїть на низькому рівні і на останньому пляні, і що в деяких школах цю дисципліну взагалі вилучено з програми. Коротко кажучи, із стверджень С. Павлова виходить, що нема і не буде кому розбудовувати хрущовську „велику хемію".

Ще дошкульнішими були ствердження С. Павлова й інших промовців про низьку якість совєтської хемічної продукції, про те, що багато фабрик випускають продукцію цілком непотрібну для населення, що вироблювані мінеральні добрива ні до чого непридатні, і колгоспи та радгоспи мусять зазнавати великих втрат, їх транспортуючи, зберігаючи та використовуючи на ріллі; що продуковані добрива дуже часто злежуються, і тоді з ними немащо робити і т. д. Деякі подані С. Павловим приклади просто курйозні. Під сміх слухачів він говорив про те, що фабрика „Іскождеталь" виробляє шуби для жінок із штучного каракуля, такі важкі, що їх можуть носити тільки добре витреновані атлети, і що ті шуби мають до того ж таку властивість, що „в погану погоду виділяють гострий і дуже неприємний запах" З усіх дальших стверджень С. Павлова виходить, що в совєтській індустрії погана організація праці, халатність, бюрократизм.

Але найбільш розторощуючим для фантасмаґоричних плянів Хрущова щодо піднесення продукції хемічної промисловости з 20 до 35 і 70 мільйонів тонн — був наведений С. Павловим приклад із виробництвом таких хемічних продуктів, як пластмаси. З поданих ним цифр виходить, що загальна вартість продукції цих синтетичних виробів зменшилася з 43 000 000 рублів у 1956 р. до 33 000 000 в 1962 р. і 27 000 000 в 1963-му році. Темп спадання цієї продукції справді таки запаморочливий, і він добре ілюструє обман Хрущова з „великою хемією".

Валерій Остапенко

ПРО ОДНУ „РЕГАБІЛІТАЦІЮ"

(1.)

Під час другої світової війни в Совєтському Союзі придбали спеціяльне значення слова „пропавшіє без вєсті". Вони увійшли в совєтський лексикон, як офіційна урядова версія про долю тих людей, що пропали на війні з невідомих причин. У штабах дійової армії провадили облік втрат по рубриках: забиті, поранені і ті, що пропали безвісти. І тих колишніх совєтських громадян, що після закінчення війни не вернулися додому і не мають з ним зв'язків, також трактують, як „пропавших без вєсті".

В дійсності совєтський уряд добре знає, що сталося з тими всіми людьми. Він знає, що багато з них потрапили до німецького полону або працювали в Німеччині. В Москві також знають, що немало тих людей стали еміґрантами, щоб не жити під совєтським режимом. Відверто заявляти про ці факти большевики, очевидно, не можуть, бо історія не знає таких прикладів, щоб у полон ішли цілі армії, щоб сотні тисяч звільнених полонених відмовлялися вертатися додому.

Час від часу, залежно від внутрішніх чи зовнішніх політичних обставин, совєтський уряд виявляє своє дійсне відношення до цих людей, переходячи від невиразного означення — „пропавшіє без вєсті" на конкретне, недвозначне — „ізмєннікі родіни".

У той час, коли представники совєтських репатріяційних комісій відвідували табори втікачів, закликаючи людей вертатися додому, Ілля Еренбурґ писав: „Ви працювали на німців і їли у них білий хліб. Ви допомагали німцям робити бомби, які шматували тіла совєтських людей. Ви не сховаєтесь від нас ніде. Ми вас знайдемо і на дні морському..."

Еренбурґ — „зірка" совєтської журналістики, і те, що він пише або говорить, точно наслідує голос партії та уряду.

І ось недавно в Совєтському Союзі вийшла книжка Степана Злобіна — „Пропавшіє без вєсті". Ця книжка з'явилася, очевидно, порядком „культурного обміну" — і на полицях американських книгарень.

Для тих, хто не знає підсовєтської дійсности, книжка Злобіна виглядає як звичайний, може навіть і цікавий, роман, але для тих, хто підсовєтську дійсність знає, вона не лишить жадного сумніву в тому, що це — черговий політичний трюк, бо в СССР одні урядові рішення виходять у формі наказів та законів, а інші — у формі оповідань та романів.

Вже саме порушення такої неприємної для большевиків теми, як епопея „пропавших без вєсті", говорить, що там на ідеологічному фронті не все гаразд. В даному випадку це стосується необхідности для влади якось виправдатись перед народом за ті помилки, що їх допущено на початку війни і що породили всіх тих „пропавших без вєсті" та „ізменників родіни". Не тяжко додуматись, що саме в цьому й полягає головна ідея твору.

Починається книжка Злобіна описом боїв під Москвою взимі 1941-42 р. Потім більше як половину книжки автор присвячує життю совєтських полонених в Німеччині, і закінчує фраґментом звільнення полонених частинами совєтської армії в 1945-му році.

Мова автора, його знання війни в усіх її деталях і, особливо, психологія героїв твору говорять за те, що автор сам перейшов увесь цей шлях. Але що є найбільш цікавим, можна навіть сказати інтриґуючим, в книжці є те, що майже всі позитивні персонажі — це, в тодішній совєтській інтерпретації — „ізменнікі родіни". Так, генерал Балашов — до війни був засуджений за „шпигунство в користь Німеччини". Майор Бурнін — не зумів вийти з ворожого оточення, попав до полону і невідомо де подів свій партійний квиток. А військовий лікар Варакін всю війну „відсидівся" в полоні, працюючи там за своїм фахом. Цих людей Злобін не обвинувачує, навіть не називає їх жертвами війни, як це було недавно прийнято в Совєтському Союзі. Він прямо вказує, що за всі непорядки в армії на початку війни несе відповідальність вище командування.

Можливо, пишучи свою книжку, Злобін керувався не лише партійно - урядовими настроями, але й власними переконаннями. Дуже обережно, на тлі окремих сцен, він показує специфіку совєтської військової ієрархії. Майже всі командири корпусів, дивізій, полків є добрими знавцями воєнної справи, але їхня службова діяльність має відтінок кар'єризму. Не загальні інтереси армії, не справжня командирська опіка над своєю частиною, своїми людьми, а бажання показати себе перед начальством, заробити ще один орден — ось що у великій мірі цікавить совєтського офіцера. Такі кар'єристичні тенденції, в більшій чи меншій мірі, притаманні кожній армії, незалежно від її національної чи соціяльної структури, але в совєтській армії, як це обережно висвітлює автор, вони пояснюються до того ще й інстинктом самооборони, самозабезпечення, бо в совєтській армії кожний солдат, сержант, офіцер та генерал постійно перебуває під контролею певних „органів", і кожної хвилини може стати жертвою безглуздих підозрінь.

Таким чином, перекладаючи вину з одних на других, Злобін не доводить своєї думки до кінця і не вказує на дійсного винуватця.

Режим — ось хто породив усіх тих кар'єристів, інтриґанів, пристосуванців, а через них — поразницькі настрої в армії й усіх тих „пропавших без вєсті" та „ізменніков родіни".

Описуючи життя совєтських полонених у Німеччині, Злобін також спекулює довір'ям необізнаного читача, щоб провести ідею свого твору. Так, окремі сцени з таборового життя і типи полонених показані в нього надзвичайно яскраво і в основному правдиво, що дає йому можливість створити бажаний загальний образ. У тих, хто не пройшов шлях совєтського полоненого, після прочитання книжки може створитися враження, що всі вони до кінця лишилися совєтськими патріотами. Безумовно, жахливі умови життя в таборах — голод, хвороби, знущання і масова смерть — породили в тих людей велику ненависть до німців. Але це не зробило їх совєтськими патріотами. Доказом цього можуть бути факти, що немало совєтських полонених пішли служити в РОА, УВВ, Козацтво, а ті, що тікали з полону, здебільша не переходили лінію фронту, не йшли до „своїх", а лишалися на окупованій німцями території, переховувалися серед населення або включалися в антисовєтський партизанський рух. Коли ж закінчилась війна і полонені американці, англійці, французи масово почали вертатися додому, тисячі звільнених совєтських полонених лишилися в „проклятій" Німеччині, аби не вертатись до Совєтського Союзу.

АФРИКАНСЬКІ КРАЇНИ В ОН

Комісія ОН для мандатних територій під тиском бльоку азійсько - африканських держав, який бореться за усамостійнення португальських колоній Анґолі й Мозамбіку, запросила на переслухання португальського політичного еміґранта, колишнього генерального губернатора Анґолі, Енріко М. Ґальвао, який втік був від переслідувань свого уряду до Бразилії і тепер там постійно живе. Ґальвао, знехтувавши загрозою, що американська влада може видати його Португалії, прилетів до Ню Йорку, зізнавав на названій Комісії, але глибоко розчарував африканських лідерів, які сподівалися, що він, щоб зробити капость урядові португальського диктатора — Антоніо де Олівейра Салязара, з ними солідаризується.

Ґальвао вправді твердив, що проблеми Анґолі й Мозамбіку зможе розв'язати тільки демократичний уряд Португалії, але водночас заявив, що названі африканські колонії ще не дозріли до самостійности, що, діставши її передчасно, вони пірнули б у такий хаос, в який пірнуло було Конґо, і що в самій Анґолі багато автохтонів здають собі справу з такого стану.

Лідер португальської політичної еміґрації, добрий знавець африканських справ, піддав під сумнів також вартість часто повторюваної фрази про африканську єдність. Він просто заявив африканським амбасадорам, що в політичному розумінні нема єдиної Африки, а є їх кілька, і пригадав, що хоч південноамериканські країни здобули самостійність кругло 150 років тому, але й нині трудно говорити про єдність Латинської Америки.

Ті слова були дуже не до вподоби африканським дипломатам, і вони напевно картали себе за свою помилку із спровадженням такого „невдячного свідка", проте насправді отой португальський еміґрантський діяч має багато рації. Психологічно можна зрозуміти патріотів - автохтонів колоніяльних африканських країн, які хочуть якмога швидше використати історичний шанс — визволитися з-під колоніяльного режиму й осягнути свою самостійність. Але дійсність виявила, що жадна з нових африканських країн не є ані економічно, ані культурно самовистачальною, себто кожна з них у більшій чи меншій мірі залежить від зовнішньої фінансової і культурної допомоги. Коли це ствердив був асистент державного секретаря для африканських справ, Дж. Меннен Вільямс, африканські лідери обурились, що їхні країни нібито знецінюються.

Але правда залишилась незмінною. Вона стосується також й факту, що новопосталі африканські країни в переважній більшості не дозріли до демократії і що здобута ними воля не привела до внутрішньої єдности. Навпаки, з отриманням самостійности відразу стають при владі диктатори, які безпардонно розправляються із своїми інакодумаючими земляками, наповнюючи ними в'язниці або викидаючи їх за межі країни. У багатьох таких президентів-диктаторів відразу зроджуються амбіції стати панафриканськими лідерами, без уваги на те, чи це подобається іншим африканським державам. Єгипетський Гамаль Абдель Нассер, ґанський Кваме Нкрумах, ґвінейський Секу Туре, альжирський Ахмед Бен Белла — кожний з них говорить про африканську єдність, але з думкою про власне панування над „єдністю".

Крім спільного континенту і спільних споминів про колоніяльну минувшину, африканські країни значно різняться традиціями, що їх залишили колоніяльні держави, культурним рівнем та економічними інтересами. Особливо вражає це у розбіжностях між колишніми британськими та французькими колоніями. У користь всіх африканських держав треба вписати факт, що ні одна з них не прийняла комуністичного режиму, хоч деякі захопилися „соціялістичною" фразеологією і, проповідуючи невтралізм, почали орієнтуватися на Москву. Правда, конґолійський Патріс Люмумба заплатив за ту свою демагогію життям, Ґвінейський Секу Туре скоро розчарувався в совєтській допомозі, стра, альжирський Бен Белла, стра альжирський Бен Белла, зустрів спротив збоку власних земляків у своєму „соціялізаторському " поспіхові.

Зате на терені Об'єднаних Націй азійсько - африканські країни, що своїм числом становлять нині більше як половину членів ОН, ведуть дуже еґоїстичну і короткозору політику. Вони відкинули хрущовську пропозицію щодо заведення „тройки" в Секретаріяті ОН, зорієнтувавшися, що в практиці совєтський представник у такій „тройці" цілком спаралізував би апарат ОН і шантажував би їх членство погрозою „вета" ще більше, як робить це тепер у Раді Безпеки. Але в таких кардинальних питаннях, як роззброєння, совєтські пропозиції щодо „пакту неаґресії", совєтська кампанія проти „заморських баз" і т. п. — африканські країни солідаризуються з Москвою. Вони підтримують хрущовське „співіснування" і совєтську концепцію „миру". Представники африканських країн розуміють деколонізацію також тільки в большевицькій інтерпретації, як визволення з колоніялізму минулого віку. Ні один з них не виступив ще проти неоколоніялізму Совєтського Союзу і проти загрози російського імперіялізму, якої вони не розуміють.

Тому насилення Об'єднаних Націй 34-ма африканськими державами не причинилося до скріплення конструктивної вартости тієї установи. Може колись вони будуть краще й правильніше орієнтуватися в міжнародній проблематиці, — покищо переходять вони недугу дитячого віку.

Авантюри з китайською делеґацією

Берлін. 6-ий з'їзд так званого Об'єднання вільних німецьких профспілок у Східній Німеччині, який відбувався у другій половині листопада, перейшов у світі майже без сліду. Велика і страшна трагедія, що сталася в Америці, змусила забути про таку порівняно дрібну подію, як з'їзд профспілок в комуністичній Німеччині. Та все ж таки варто пригадати цю справу, бо там, у східньому Берліні, під час з'їзду зчинилася нова буча з китайськими комуністами. Ані в Москві, ані у Києві, очевидно, про це відверто не говориться, бо це не пасує до теперішньої лінії Хрущова у розгрі з Мао Тсе-тунґом. А справа, далебі, варта уваги.

Найперше треба знати, що вже на московському з'їзді совєтських профспілок у жовтні відбулися довірочні наради з німецькими профспілковими діячами. Результатом тих нарад було домовлення з головою совєтських профспілок Гришиним, що на 6-му з'їзді об'єднання німецьких профспілок у східньому Берліні не буде ніяких протикитайських виступів чи демонстрацій, як це було на початку цього року під час з'їзду східньонімецької компартії. Подібні інструкції одержали профспілкові делеґації комуністичних країн, а також представники Всесвітньої Федерації Проф-Спілок.

Побоювання Гришина виявились початково зовсім зайвими, бо китайська делеґація не з'явилась на відкриття з'їзду. Гості з Пейпінґу прибули щойно на третій день нарад, пояснивши своє спізнення тим, що їх „затримали" в Іркутську. Їх привітали на залі такими гучними оплесками, що дехто міг подумати, ніби жадних розходжень з китайськими „товаришами" і не було. Всім присутнім здавалось, що ця зустріч у профспілковому товаристві пройде в повній гармонії. Ніхто не полемізував на так званому внутрішньому фронті, ніхто не робив аґресивних зачіпок, вся дискусія була присвячена або проблемам східньонімецької профспілкової роботи та поліпшення економіки, або боротьбі проти так званих імперіялістів у західньому світі.

І в такому гармонійному настрої раптом вибухнула бомба. Люї Сеян, відомий французький комуніст і діяч у Всесвітній Федерації Профспілок комуністичної орієнтації, почав хвалити московський договір про часткову заборону випробувань атомової зброї. Китайці зчинили бучу і внесли потім гострий протест проти схвалювання на профспілковій конференції „цинічних і зрадницьких домовлень з імперіялістами", яким є московський договір трьох держав. Потім, коли у якомусь надрукованому, але не відчитаному звіті китайські делеґати прочитали, що провід німецьких профспілок не міг погодитися з думками „китайських товаришів" про лінію, яку б мали в майбутньому заступати всі комуністичні та проґресивне профспілки світу, себто поборювати модерний ревізіонізм і тих, що його поширюють або підтримують, китайська делеґація виступила ще гостріше. Вона засудила становище профспілок Східньої Німеччини, як звернене проти революції й як капітуляційне супроти групи Хрущова.

Таким чином гармонійний настрій поступився перед новою дисгармонією. Китайці від'їхали розгнівані, а господарі, які хотіли згоди, залишились ні в сих, ні в тих.

Б. О.

о. М. М. Соловій, ЧСВВ

ВАТИКАН, СОБОР І ДІЯЛОГ

(2)

Та від комуністів годі сподіватися будь-якої об'єктивности у відношенні до Ватикану. Для комуністів слово „Ватикан" — це просто „шімпфворт". Більше нас разить, що в нашій українській, не-комуністичній, а навіть гостро протикомуністичній пресі слово „Ватикан" вживається без усіх тих конечних розрізнень, а навіть із свідомою тенденцією зливати в один горщик усе, що кому вигідне, і підтягати це під один знаменик-назву-символ: „Ватикан"...

Вистачить розкрити будь-який орган наших православних братів українців, а вже зустрінете крилате слово, летючу фразу „Ватикан" в усіх відмінках. Цей „Ватикан" — це католицький імперіялізм на поглинення українського народу, Православної Церкви і православного люду! „Ватикан" нам „поруйнував Україну", він наш „смертельний ворог", тому з ним нам „не по дорозі". „Ватикан" „не признає України", „називає нас рутенцями", він за „Москвою" і за „Польщею", але завжди проти самостійности України; „Ватикан" веде „ворожу політику проти України, він бажає не „об'єднання", але „приєднання" Української Православної Церкви", одним словом: „Ватикан" — це загроза політична, церковна і навіть моральна загроза для України, її самостійности, для її народу й Церкви, для єдности українського народу.

Ось таку і подібну термінологію про Ватикан стрінете в різних православних журналах і часописах, видаваних православними українцями. Наглядно впадає в очі брак сумлінного розрізнювання між Католицькою Церквою, її віронаукою і мораллю та проводом її — у минулому чи сучасному — брак розрізнення між Римським Архиєреєм і його Курією чи адміністраційними дикастеріями Папи; — брак розрізнення між догматичними і адміністраційними діями Апостольської Столиці; — брак розрізнення її урядових комунікатів - заяв від принагідних заяв таких чи інших кардиналів Римської Церкви; — брак розрізнення між тим, що сказано урядово й офіційно, а що про це написано чи спотворено в різних пресових аґенціях, коментарях; — брак розрізнення віри від обряду, догми від богословської опінії, окружного писання Папи від приватного; офіційної „лінії" Апостольської Столиці від поглядів різних кардиналів (у Римі чи поза Римом), визначних церковних достойників, професорів різних церковних університетів, пресових кореспондентів, таких чи інших „спеців - знавців" Заходу від православного Сходу і т. п. У православних журналах часто навіть приватні погляди (політичні чи церковні) якогось там єзуїта, церковного письменника, публіциста, про існування якого ніхто може й не знає у Ватикані, приписується просто самому Ватиканові й Папі.

Але навіть у пресі, що її редаґують з походження католики, дуже часто немає належного поняття про Ватикан. Для прикладу наведу тільки деякі вислови, що їх подала наша українська націоналістична преса з нагоди авдієнції пок. Папи Івана XXIII для зятя Хрущова, С. Аджубея, в квітні б. р. Тоді були такі фрази про Ватикан: „він торгує кров'ю України", „благословить катів України", йде на „коекзистенцію з комунізмом, ворогом усякої релігії" та багато інших подібних висловів.

Також немало жовчі виллято на „Ватикан" довкруги звільнення нашого Митрополита - Ісповідника Йосифа Сліпого. Ось у „Нашій Батьківщині" (з 6 квітня ц. р.) п. С. З. писав: „Що зробив Митрополит Сліпий для української нації? Українській нації, і навіть українській еміґрації, невідомі ніякі діла Митрополита Сліпого". Далі каже той самий С. З., що Митрополит Йосиф, „ставши підданцем і патріотом Ватикану, ватиканської держави", „в гіршому випадку стає ворогом своєї нації і держави..." А чому? Бо помагає Папі „захопити політичну владу до своїх рук і запанувати над цілим світом з Риму... Як не можна поєднати вогню з водою, так не можна поєднати ватиканського римокатолицького абсолютизму з демократичною ідеєю православ'я й інших віровизнань. Український народ православної й інших релігій ніколи не прийме над собою зверхности добровільно і не поєднається ні з чорним римокатолицьким інтернаціоналом, ні з московською червоною від крови інтернаціональною церквою, яку московські імперіялісти розбудовують „під шумок" так зв. комунізму - большевизму, а в практичному господарсько-економічному житті відновили староримський феодальний режим".

Я зумисне навів слова криптоніма С. З. як ілюстрацію, що і в нашій пресі довершуються містифікації із словом і поняттям Ватикану. І навів я це як приклад нашого грубого примітивізму в пресі і журналістиці. Не збираюся кваліфікувати в нас вживану термінологію довкруги Ватикану, хоч насувається настирливе питання: Чому наша не-комуністична і патріотична преса про Ватикан і питання з ним пов'язані пише за методами, термінологією і стилем комуністичної преси? І чиїм інтересам служить оця недоладна писанина про Ватикан? Тяжко сказати, щоб така писанина могла служити справі визволення України чи життьовим інтересам Української Церкви — Православної чи Католицької, чи взагалі доброму імені українського народу.

Вселенський Собор

У цій другій частині своєї статті я ніяк не задумую давати докладні інформації про Вселенський Собор, що діє тепер у Ватикані. Я згори застерігаюся, що не входжу в питання: що це є Собор, як дійшло до скликання Ватиканського Собору II, яку працю пророблено на першій його Сесії або що нового внесла друга Сесія? Це було б темою багатьох доповідей. І вже на тему Ватиканського Собору існує величезна література, так що і я чогось „нового" чи „цікавого" про Вселенський Собор не скажу.

Я тільки обмежуся характеристикою Вселенського Собору у Ватикані в сучасному положенні і ускладненні християнських Церков, і скажу, яке значення має цей Вселенський Собор для нас, українців, католиків і православних.

КОЛИ ВЕСНА...

Коли весна виходить
на Полісся
і піднімається з буслами
у блакить,
Я думаю: в краю,
де народився,
і мій рядок з весною
задзвенить!

Напоєний промінням
до зернини,
освітлений від літа
до зими,
І скроплений стражданням
України,
він не забудеться
поміж людьми.
Народе мій?
Із радощами й болем,
Безсмертя я не кличу
і не зву.
Та зацвіте мій спів
твоєю долею, —
І я — живий!
І я в тобі живу!

М. СИНГАЇВСЬКИЙ

ДОБІГАЄ ДО КІНЦЯ 1963-ИЙ РІК, В ЯКОМУ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ВІДЗНАЧАВ 70-РІЧЧЯ СВОГО ОФІЦІЯЛЬНОГО ОРГАНУ „СВОБОДИ" ТА ЇЇ СЛУЖБИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВДІ Й УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ! ВИКОРИСТАЙМО ОСТАННІ ДНІ ЦЬОГО ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ „СВОБОДИ" ДЛЯ ЇЇ ГОЛОВНОГО ЗАВДАННЯ У ЗМАГАННІ ДО ВЕЛИКОЇ МЕТИ: ЯКНАЙПОВНІШОГО ОБ'ЄДНАННЯ ВСІХ УКРАЇНЦІВ У ЗДА І КАНАДІ В РЯМКАХ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ! НЕХАЙ КОЖНИЙ З НАС В ЦИХ ОСТАННІХ ДНЯХ РОКУ ПРИЄДНАЄ ЩЕ БОДАЙ ОДНОГО НОВОГО ЧЛЕНА ДО УНСОЮЗУ, А ТИМ САМИМ І ДО АКТИВНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ. НЕХАЙ ДОБРИЙ КІНЕЦЬ ПОХВАЛИТЬ ВЕЛИКЕ ДІЛО!

ТРИБУНА У.Н.СОЮЗУ

Рік X. Листопад-Грудень, 1963 Ч. 10-11 (98-99)

Иосип Лисогір

НАШ ДІМ — НАША ТВЕРДИНЯ

(Промова Гол. Предсідника УНСоюзу на відкритті Українського Народного Дому в Етобіток б. Торонта в листопаді 1963)

Я маю привілей і честь бути приявним на відкритті цього важливого будинку, що його здвигнули члени української спільноти місцевости Етобікок для своїх культурно-суспільних і громадських цілей. Як представник Українського Народного Союзу, організації, яка глибоко зацікавлена добробутом і розвитком канадійців та американців українського походження, вважаю сьогоднішні святкування за дуже важливі. Збудувати цей Народний Дім, — це було не легке завдання. Його збудовано не впродовж одної ночі. Це був проєкт, який вимагав основного плянування, постійного думання та великої передбачливости. І ми всі повинні дякувати Богові, що поміж нами є люди, які мають не тільки розум і хист, але також тверду рішучість і безмежну терпеливість. Вони то належать до того зразку людей, які протягом всієї історії людства клали основи і будували громадське життя. Людей, які постачали знаряддя і засоби для постійного поступу.

Президент З'єдинених Держав, Джан Ф. Кеннеді у своїй інавґураційній промові поклав засаду: „Не питай, що твоя батьківщина може вчинити для тебе, але спитай, що ти можеш вдіяти для батьківщини". Так саме було в Етобіток, де українці не просили, щоб спільнота дала їм Народний Дім, але, навпаки, дали його спільноті. І так постала величава будівля, яка має служити життьовим потребам народу. Тут є заля для зборів, школа і місце для громадських імпрез. Цей дім стане вуликом активности, яка принесе користь всім громадянам цієї колиці кожного віку та прошарку. Він, цей дім, допоможе здержати дітвору від вулиці і дасть змогу доростаючій молоді збиратися в шкільних клясах на зайняття та заправлятися до корисної громадської праці. Він буде також місцем гуртування дорослих. Гуртування для конструктивних зайнять, які ведуть до всебічного і щораз продуктивнішого життя. Таким чином відкрилась дорога для зосередженої співпраці та видатного використання різнородних талантів усіх членів спільноти. А коли люди пізнають краще одне одного, здібності і знання кожного, тоді їхні кругозори поширяться. Молодь напевно створить спортові дружини, як футбольні, кошиківкові, гокейові, гуртки для плекання українських народних танків. А дорослі зорганізують хор, музичний гурток, літературний клюб тощо. І все це триватиме з одного покоління до другого, зумовлюючи та запевняючи поступовий розвиток нашого, українського культурного дорібку.

У висліді цього всього постане здорова тілом і квітуча духом, рухлива спільнота . Її творитимуть люди, що спільно працюють, плянують та розважаються. А ця співпраця стане зав'язком майбутніх осягів. Таке спільне нагромаджування ресурсів дасть змогу здобувати більші осяги для кожної одиниці, спільноти і нації.

Ми в З'єдинених Державах Північної Америки дуже раді, що в Етобікок постав новий Відділ УНСоюзу, названий іменем Тараса Шевченка та позначений черговим числом 402, як також раді, що він став членом Українського Народного Дому того ж імени. Це доказує наглядно, що цілі, які лягли в основу організації Українського Народного Союзу, співзвучні з інтересами Вашої громади.

Тут слід пригадати, що саме 70 років тому наш найстарший щоденник „Свобода" дав почин до створення загальнонаціональної організації, Українського Народного Союзу з ось такими цілями: допомагати членам в часі хвороби; забезпечити їх посмертною допомогою; підтримувати видавання книжок і періодиків; підпомагати українців у засновуванні місцевих клюбів і товариств для участи в громадській праці: обороняти публічно своїх членів від нападів на їхні права збоку неприязних елементів.

Як відомо, Український Народний Союз завжди здійснював і здійснює ці власне цілі. Під цю пору ми виплачуємо нашим членам річно понад $40 000 хворобовими допомогами та кругло мільйон долярів посмертними допомогами. Наш щоденник „Свобода", що є офіційним органом УНСоюзу, разом із англомовним тижневиком „Юкрейніен Віклі" одержують наші члени за 30-65 центів місячно, тобто за півтораа . три центи за примірник. Ми видаємо також дитячий журнал „Веселка" і висилаємо його за мінімальну передплату. УНСоюз видав і продає по дуже поміркованих цінах такі англомовні твори, як „Історія України" Грушевського в перекладі проф. Меннінґа; Україна 20-го сторіччя" і „Гетьман Мазепа" проф. Меннінґа та цілий ряд інших вартісних книжок. Саме через тиждень Преса Торонтського Університету проголосить закінчення друку Англомовної Енциклопедії Українознавства. Ця книга, що її зредагував проф. В. Кубійович з рамени Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка, а спонзурував УНСоюз, одержала загальне признання і зараховується до найважливіших творів двадцятого сторіччя. Є це „книга року" Преси Торонтського Університету і буде тою ж Пресою виставлена на всіх книжкових виставах світу.

УНСоюз є діяльний в братському світі. Ми Беремо участь в стейтових конґресах і конвенціях Національного Братського Конґресу. До нього належить понад сто братських організацій, які разом нараховують понад 10 мільйонів членів. Під час таких конґресів ми знайомимо делеґатів з нашою організацією та українською проблемою взагалі, а зокрема переконуємо їх в необхідності підтримувати українську визвольну справу. Ця праця в освідомлюванні впливових людей поступає дуже повільно, але вона мусить бути ведена, якщо ми хочемо придбати приятелів та їх підтримку для нашої визвольної справи.

Під фінансовим оглядом ми підпомагаємо наших членів в той спосіб, що уділяємо їм низькопроцентові позички на підклад їхніх грамот. Крім того уділяємо морґеджові позички на реальності на кориснііших умовах, як вони існують здебільшого в Канаді. По нинішній день маємо близько три чверті мільйона долярів, інвестованих у морґеджових позичках, уділених церквам, народним домам та приватним особам в Канаді.

Вся діяльність Українського Народного Союзу спрямована виключно на користь наших членів та наших українських громад і організацій. Наша спроможність помагати зумовлюється тільки числом наших членів. Тепер УНСоюз начислює 82 тисячі членства, а його майно виносить 28 мільйонів долярів. Це не мало, але могло б бути одних і другого значно більше. Ще багато поля лежить облогом. Сама Канада нараховує понад шістсот тисяч українців, у З'єдинених Державах є їх понад півтора мільйона. Очевидно, що більшість цих людей залишається поза нашими організаціями і установами. В цьому ціла трагедія, яка не дає нам можливости скапіталізувати нашу потенціяльну силу. Внаслідок нашої недбайливости ми не контролюємо величезної кількости наших власних ресурсів. А тим часом інші збирають плоди і тягнуть користі з наших ресурсів.

Та проте, майбутність виглядає дещо ясніше. Ваш новозбудований Народний Дім є кроком до кращого. Через нього Ваша українська громада буде спосна тісніше. Ваша громадська діяльність буде зростати, а Ваші клюби і організації, включно з новозаснованим Відділом УНСоюзу ч. 402, будуть розвиватися. Ви станете важливим клаптиком землі у Вашій області. А це промостить шлях до кращого майбутнього Вам самим, Вашим дітям та прийдешнім поколінням. І тим самим зросте Ваше значення і Ваш вплив. Ваша позиція зміцніє, Ваш голос буде важливіший та лунатиме щораз далі і щораз більше людей будуть прислухуватися до нього. Вашим ідеям щодо керування Вашими внутрішніми громадськими справами та Вашим поглядом відносно встановлення загального миру в світі на засадах справедливости і свободи, включно зі свободою для наших рідних в Україні, будуть надавати більшої ваги.

Та всіх цих досягнень не можна здобути впродовж однієї ночі. Докладно так само, як і Ваш будинок не був твором однієї ночі. Щоб здобути визначнішу позицію в законодатних установах Вашого міста, провінції і держави, треба докласти кожну частинку енерґії та інтеліґенції, яка є у Вас, а крім того потрібна ще поміч Всевишнього. А коли Він з нами, то ми напевно зможемо нашу мету осягнути.

Степан Куропась

УНСОЮЗ — ТОВАРИСЬКИЙ РЕЄСТР

Слово „реєстр" відоме нам з історії з часів реєстрових козаків. Не мало воно тоді доброго імени, бо до реєстрових козаків важко було попасти. Число їх було встановлене і не було місця для всіх в цьому реєстрі — решта козаків мусіли вдоволитися словом чи назвою „чернь".

В Америці слово „реєстр" має гарне значення. Читаємо не раз, що такий то і такий громадянин попав у реєстр — розуміється товариський. Вибрані люди знані з майна, уряду чи родоводу попадають в товариські реєстри великої Америки. І коли такі люди попадають не раз у клопіт, то членів „соціяльного" реєстру трактують як вибранців народу, патріотів, і їм легше позбутися клопотів, бо за ними стоїть — реєстр, який чогось вартий. Американці гордяться своїм соціяльним ріестром, хоч вони не є горді, не люблять помпи, високих циліндрів, фраків і т. п.

Американські українці не мають товариського реєстру. Правда, їх вибрані люди зареєстровані в українських парохіяльних громадах як віруючі і добрі чи гірші парохіяни, але такий реєстр не є соціяльним, Люди з потреби чи з традиції гуртуються біля своїх церков. За те, р е є с т р УККА, ЗУАДК і наших політичних організацій, як ОДВУ, ООЧСУ, СУМА, УГВР, знає іншу мову. Тут люди не з потреби, традиції чи ради якоїсь користи належать. Вони з патріотизму працюють і вкладають там свій труд, гріш, недоспані ночі і здоров'я. А вже найбільшим реєстром американсньких українців є УНСоюз. Найбільшим чисельно і найстаршим віком. Люди в першу чергу з патріотизму, з любови до українсньких організацій належать до УНСоюзу. Тому 70 літ основники УНСоюзу, що попали в Америку між чужі люди теж так думали. Вони не хотіли навіть вмирати між чужими, хотіли мати своїх людей в нещасті, на похоронах, Вони були вибранними з вибраних і вони були першими предтечами соціяльного реєстру. Сьогодні УНСоюз — вже великий реєстр д о б р о в і л ьного членства — 82 тисяч громадян. І то громадян, що добровільно взяли на себе обов'язки членства. А членство в УНСоюзі не лише асекурація! Це передовики всіх тих менших українських реєстрів, які я перед тим вичислив. Тому з гордістю можемо чванитися членством в УНСоюзі, найбільшому соціяльному реєстрі американської України. Членство в УНСоюзі є мірилом національної свідомости, жертвенсти, патріотизму і готовости допомогти Україні і Америці. Обидві світові війни були цього доказом. Спокійні міжвоєнні роки теж були цього доказом, бо в мирних часах українські громади Америки сталили обух і підготовлями бойову визвольну акцію в порозумінні з рідним краєм.

Тепер немає у нас порозуміння з рідним краєм. Україна не може говорити і не сміє нічого просити.

Та проте нам треба посилювати соціяльний р е є с т р американських у к р а ї н ц і в, яким є УНСоюз, бо завдання наші великі і тут і там. Ювілейний рік 70-річчя кампанії „Свободи" кінчиться з Новим Роком. Підрахунки здобутків нових членів в цьому періоді поважні, але незадовільні. Хто з українців - читачів „Свободи" хоче ще доповнити реєстр і стати реєстровим українцем, зробить п р и с л у гу УНСоюзові і всьому тому, на чому він стоїть. Він теж зробить прислугу і славу собі і своїй родині, бо перестане бути звичайним українцем — стане реєстровим.

Це дуже легко зробити, бо реєстр УНСоюзу необмежений, широко відкритий і легко туди попасти. Тому треба користати з нагоди і стати повним українцем в повному розумінні цього слова! Скористайте — хто вірить у живучість української нації і УНСоюзу в Америці!

СОЮЗОВА НОВІСТЬ:

$5,000 — $10,000 акцидентового забезпечення за 3 — 5 центів денно, або за 85 ¢ — $1.50 місячно в Українському Народному Союзі. Негайно скористайте з нього!

Ярослав Падох

ПІД ЗНАКОМ РОСТУ ВШИРШ і ВГЛИБ

Наша громадська праця ніколи не була легкою, ні в Україні, ні в Америці. Не стояли за нею й не допомагали їй ні уряд, нім ісцева самоуправа. Не було великих фондів, не допомагали їй багачі, бо їх не було. Власними руками ми будували громадське життя, спираючися на власні, дрібні пожертви не багатих, але свідомих громадян. Були в цім краю дуже важкі піонерські часи, коли збиралися одиниці в гурти, товариства і братства; коли будувалися перші національні твердині: церкви і народні доми. Потім полегшала громадська робота. Прибуло більше народних робітників, зібрано початковий народний капітал. Щораз нові хвилі української еміґрації зміцнювали стару громаду, як руками до праці так матеріяльними засобами.

Але перервався доплив нових людей з України, змінився процес відчуження частини тих земляків, що тут знайшлися, а з другого боку збільшилися вимоги, які ставить до нашої національної громади нове, скомпліковане життя. І ми знову входимо в період щораз важчої громадської роботи. Щоб вдержати наші набутки в цім краю, духові й матеріяльні, щоб вдержати не зменшеною нашу національну громаду по той бік океану, мусимо вкладати чимраз більше праці і віддання в нашу суспільну службу, бо з дня на день зростають наші завдання, а водночас меншає число активних громадських діячів.

УНСоюз перейшов число 83 000 членів

Щасливими є ті українсько-американські установи, які не тільки вміють і мають щастя зберегти свій стан посідання, передусім в ділянці членства, але також постійно, нехай і повлі, ростуть та поглиблюють свою діяльність. До таких щасливих (щоб не наврочити) належить Український Народний Союз. Рік за роком він зростає, збільшуючи число своїх членів та своє майно, а водночас поглиблюючи теж свою працю. Ось у жовтні ц. р. УНСоюз осягнув ще один рекорд: перейшов число 83-000 свого членства! Це вперше в своїй історії УНСоюз дійшов до такого високого числа. Яким трудом це сталося знають ті, які доклали свою цеголку до великого здобутку. Знають також ті, які свідомі того, що кожного року вибуває з УНСоюзу коло трьох з половиною тисяч членів, чи внаслідок смерти чи дозрівання грамот, чи інших причин. Покривши ці великі убутки, можна думати про дальший ріст. У минулих роках нам це повелося зробити. Також цей рік, хоч ще не закінчений, належатиме до років розбудови, якщо не змарнуємо найкращого місяця для союзової роботи — грудня!

УНСоюз відмолоджується

Хоч за два місяці УНСоюз закінчить 70 років свого існування, він щораз більше відмолоджується. Минулого року пересічний вік членів УНСоюзу обнизився до 36. Це сталося завдяки тому, що до Союзу прибуває щораз більше молодих членів, поодиноко і по давньому — гуртово. Союз є не тільки найбільшою українською організацією на еміґрації, але також найчисленнішою організацією української молоді. Цей рік був особливо щасливим для УНСоюзу, бо до нього прибуло три нові Відділи, засновані й виповнені членами українських молодечих організацій.

До них належить в першу чергу 402-ий Відділ в Етобікок, в межах великого Торонта, який був зорганізований в серпні цього року заходом місцевого Відділу Ліґи Визволення України, що гуртує велике число патріотичної канадійської молоді. Відділ допоміг зорганізувати відомий союзовий діяч торонтської округи, Євфим Омельченко. Під проводом свого голови Михайла Калинчака і секретаря Івана Гоянюка цей Відділ, який прийняв ім'я Т-ва ім. Т. Шевченка, з уваги на близьке 150-ліття з дня народження Поета, виявляє великий організаційний розмах і амбіцію стати одним з найбільших і найкращих Відділів союзової громади в Канаді.

У жовтні утворився в Канаді Відділ ч. 442, заходами другої відомої великої канадійської організації молоді, Молодих Українських Націоналістів (МУН), з осідком у Торонто, що його зорганізував колишній голова МУН в ЗДА і теперішній головний радний УНСоюзу, Мирон Куропась. Вже самий факт, що на чолі того Відділу стали: Наталія Бундза, новообрана голова МУН на всю Канаду, та відома діячка і красуня (брала участь в конкурсі краси „Новий Шлях") Катруся Потічна, дає запоруку, що цей Відділ стоїть під знаком великих амбіцій і не меншого розвитку.

А ось в листопаді ц. р. утворився третій молодечий Відділ ч. 214, що його утворили члени відомого і заслуженого спортового клюбу „Чорноморська Січ" в Нюарку. Зорганізував його діяч клюбу, Омелян Твардовський, дружина якого Анна стала секретаркою Відділу, а Богдан Сольчаник — головою. Немає сумніву, що цей Відділ виявить такий самий розмах і не меншу амбіцію, як „Чорноморська Січ" виявила в ділянці спорту, зайнявши цього року третє місце в американській футбольній лізі і штурмуючи трудний шлях до ще кращих вислідів.

В грудні, заходами організатора Миколи Ткачука постав новий Відділ в Гейвардстейту Вискансин, половина членів якого зложена з молоді другого американсько-українського покоління. Цей Відділ одержав число 381 і прибрав назву „Добробут".

УНСоюз поглиблює працю

Не тільки вшир, але й вглиб іде праця УНСоюзу. Нові вимоги життя, а зокрема чимраз більша конкуренція збоку асекураційних компаній, які послуговуються знаменито вишколеними забезпеченевими аґентами, вимагає від УНСоюзу також постійного поглиблювання своєї праці. Щороку навесні на „Союзівці" відбувається центральний вишкільний курс для союзових секретарів і організаторів, а в союзових округах відбуваються курси окружні. Два тижні тому відбувся такий вишкільний курс у Шикаґо, в якому взяло участь понад 50 союзових діячів, з 17 відділів тієї округи. Відділові секретарі і організатори студіюють на курсах основи життьового забезпечення, потреби нашої суспільности в ділянці забезпечення та як ці потреби заспокоїти при помочі численних і модерних союзових забезпеченевих грамот. Є бажанням головної канцелярії УНСоюзу організувати такі курси у всіх більших союзових осередках.

Вкоротці закінчимо цей, ще один, трудний рік нашої громадської праці. Закінчимо з приємним почуттям, що наш труд не пішов намарне, що ми здобули знову новий успіх і що на один ступінь вище піднесли нашу заслужену організацію.

Яким великим буде цей успіх залежатиме від нас усіх. „Кінець діло хвалить" каже наше прислів'я. Два тижні можуть багато додати до нашого успіху, або багато від нього відняти. Сподіваємося, що всі союзові діячі докладуть своїх старань до того, щоб перевести в життя наведену приповідку та виявили її правдивість.

БУДІВНИЧІ БАТЬКА СОЮЗУ

Ми винні нашим членам і союзовим діячам справоздання про нашу кампанію для розбудови УНСоюзу в місяцях жовтні і листопаді. В останній „Трибуні" можна було подати тільки вислід кампанії у вересні.

Вже у вересні ми радісно сповіщали наше членство про наш дальший крок уперед. В тому місяці ми здобули понад 500 нових членів, які значно підвищили загальне число членства УНСоюзу. Наступні два місяці не відстали від вересня. Жовтень приніс нам п'ять з половиною сотень нових членів, а листопад — пів тисячі. В листопаді ми були б напевно дійшли бодай до шести сотень, але трагічна смерть президента Кеннеді таким глибоким сумом оповила наш загал, що один тиждень по волі чи неволі випав з нашої щоденної праці.

СОЮЗОВИЙ ЖОВТЕНЬ

У жовтні ми мали 11 організаторів, з яких кожной здобув більше як 10 членів. Тільки подумати: тих одинадцять членів здобули разом понад 200 членів, отже майже 40 відсотків усього нашого чималого прибутку в тому місяці. Іншими словами, 11 осіб здобули майже стільки, скільки разом здобули всі 500 Відділів УНСоюзу! Це — великий подиг. Перший поміж ними це ніколи не згасаюча зоря на союзово - організаційному небосклоні, Богдан З о р и ч, який здобув 55 членів, і то по широких степах вже зимою скованої західньої К а н а д и. Дальше ідуть гардфордський секретар дир. Евстахій Гомотюк з 22 членамил та Шикаґівський секретар і головний радний Тарас Шпікула з 20 членами. На особливе відзначення заслуговує також розмірно молодий ще організатор з Йонґставну Ст. Мотрович, який здобув 19 членів М. Ткачук, І. Заваликут, В. Воркевич, Й. Ярема, П. Головачук, І. Іваник і В. Гірняк доповнюють цю дуже почесну жовтневу одинадцятку, справжніх будівничих Батька Союзу в 70-річчя його органу „Свободи".

ЧЕМПІОНИ В ЖОВТНІ

Б. Зорич 55

Е. Гомотюк 22

Т. Шпікула 20

С. Мотрович 19

М. Ткачук 16

В. Воркевич 13

И. Ярема 12

П. Головачук 10

І. Іваник 10

В. Гірняк 10

СОЮЗОВИЙ ЛИСТОПАД

У листопаді поміж почесними організаторами УНСоюзу знайшлися дев'ять осіб. Деякі ті самі, що минулого місяця, от як Богдан Зорич, який, повертаючись до свого Торонта з Заходу Канади, придбав ще серед снігу і морозів 38 членів, чи гол. радний Тарас Шпікула, який придбав у листопаді нових 18 членів.

Є поміж ними також інші відомі імена, як інж. Ярослава Карп'яка з Міннеаполісу, який склав блискочо іспит із своєї участи в секретарсько-організаційнім курсі на Союзівці минулого року, зорганізувавши в цім однім місяці дуже імпозантне, як на далекий Міннеаполіс число 23 членів. Між найбільше відомими є гол. радний й постійний суперник Богдана Зорича, Іван Одежинський з Філядельфії, який, хоч пізно, взявся відробляти „залеглості" з попередніх, переведених на політичній р о б о т і, місяців приславши в листопаді нових 20 членів. У листах до головної канцелярії наш радний заповідає куди кращу посилку в місяці грудні.

До найбільш заслужених організаторів місяця листопада належить Омелян Твардовський з Нюарку, відомий діяч, організатор спортового життя, який своєю наполегливою працею довів до заложення нового спортового Відділу УНСоюзу в Нюарку, члени якого рекрутуються з-поміж спортової молоді клюбу копаного м'яча „Чорноморська Січ". Цю славну назву носить також наш новий Відділ.

ЧЕМПІОНИ В ЛИСТОПАДІ

Я. Карпяк 23

І. Одежинський — 20

М. Ольшанський — 14

В. Запаранюк 10

С. Гавриш 10

В. Клосник 10

Незвичайно радо вітаємо поміж першунами також надійного організатора з Шикаґа, Михайла Ольшанського, який для свого славного, бо найбільшого у всьому УНСоюзі 221 Відділу здобув в листопаді 14 членів. Відомі з давніших часів визначні союзовці і успішні організатори Володимир Запаранюк з Ютики, Степан Гавриш, новопереобраний голова філядельфійської округи та нюйоркський організатор Волтер Клозник придбали в останньому місяці по 10 членів. 159 членів здобула ця дев'ятка членів в одному місяці. Вона, ця скромна горстка відданих діячів Союзу, причинилася до того, що і цей місяць ми записали, як місяць росту, а не невдачі.

Перед нами останні дні грудня — остання нагода в ньому піднести вгору свій Відділ і ввесь УНСоюз. Хто піде слідами наших жовтневих і листопадових союзових будівничих? П'ятьсот Відділів і сотні союзових діячів повинні відповісти на це питання не словами, але чином: Ми! **Я. П.**

Ювілей 70-річчя „Свободи" в Шикаґо

За головним столом під час ювілейного бенкету у 70-річчя „Свободи" в Шикаґо. Зліва: редактор „Шикаґо Трибюн" Френк Гюс, голов. радний УНС проф. Мирон Куропась, промовляє гол. радний УНС і голова Окружного Комітету Відділів УНС п. Тарас Шпікула, ред Іван Кедрин-Рудницький, заступник гол. предс. УНС інж. Степан Куропась.

Як вже було подано в „Свободі" з 3-го грудня, Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Шикаґо відзначив Ювілей 70-річчя „Свободи", свого найстаршого часопису, заснованого на американській землі в піонерській добі часопису, який впродовж 70-ти років стояв на позиціях самостійности і соборности української нації і був помостом між американськими українцями і їх далекою батьківщиною.

Ювілейний бенкет відбувся в середу 27-го листопада 1963 р. в залі „Мартінік" при виповненій вщерть залі в присутності численного духовенства, представників преси, делегатів організацій і товариств та визначних гостей. Головні промови виголосили ред. Іван Кедрин-Рудницький в українській мові, а представник редакції „Шикаґо Трибюн" п. Френк Гюс і головний радний УНСоюзу п. Мирон Куропась — в англійській мові. Письмові привіти відчитав секретар Окр. Комітету п. Михайло Харів. Канцлер дієцезії св. о. Николая в Шикаґо Впр. о. Прелат Володимир Наска, в своєму привіті пише: „Прошу прийняти мої сердечні гратуляції з нагоди 70-річчя „Свободи", щоб Боже Провидіння скріпляло Вас і Союз на всі дальші успіхи". Окружний Комітет Відділів „Українськ. Народньої Помочі" в Шикаґо в своєму привіті бажає якнайкращих успіхів і дальшого розвитку „Свободи" в майбутньому на благо свого народу і на Многі літа. Осередок СУМА ім. полк. І. Богуна в Шикаґо, 12 Відділ Українського Золотого Хреста в Шикаґо, Братство св. Степана, Відділ 221 УНС і Братства св. Апос. Петра і Павла Відділ 220 УНС — всі ці організації в імені свого численного членства вітають щиросердечно „Свободу" за те, що від своїх початків увесь час була виразником національного „вірую" всіх українців та захисником їх національних інтересів і держала й держить високо прапор у тих змаганнях, які востаточному напевно принесуть справжню волю Україні та її народові.

Устні привіти складали від укр. кат. парохії св. о. Николая — Впр. о. Шамбелян Степан Кнапп, укр. кат. парохії св. Иосафата — Впр. о. Осип Шарий, укр. правосл. парохії Св. Петра і Павла — Впр. о. Орест Кулик, укр. правосл. парохії в Гаммонд, Індіяна — Впр. о. Павло Дармоць, Окр. Комітету Відділів „Провидіння" в Шикаґо — п. А. Атановський, Окр. Комітету Відділів Робітничого Союзу в Шикаґо п. Катерина Доманчук-Варан, Головної Управи СУМА — п. Юліян Куляс, Осередку СУМА ім. Крут — п. Розалія Окрух, ПЛАСТ-у — п. інж. Антін Артимович, МУН-у — п. Олег Олексин і п. Клавдія Іванчук, Союзу Українок, Відділ 22 — б. головна Радна УНС п. Анна Васильовська, Союзу Українок, Відділ 36 п. Анна Ґіжовська і п. Володимира Гут, Кредитової Кооперативи „Самопоміч" і Станиці Братства УСС — п. інж. Антін Артимович, Об'єднання Українсько-Амер. Громадських Організацій стейту Іллиной — п. проф. Мирослав Семчишин, Радіопередачі „Українськ. Голосу" — п. Роман Дублянниця, ОбВУА — п д-р Петро Хрептовський, „Українського Життя", Публіцистичного Інституту і Лікарського Вісника — д-р Тома Лапичак, Т-ва Самопоміч — д-р Ілия Мула, Т-ва Самодопомога — п. Осип Дацько, Т-ва Пресв. Імени парохії св. о. Николая — п. Антін Зборик, Т-ва Княг. Ольги парохії св. о. Николая — п Олена Чуб, Сестрицтва св. Анни парохії Св. Петра і Павла — п. Стелля Семачек, Українського Лікарського Т-ва — д-р Степан Павловський, Т-ва Українських Ветеринарних Лікарів — д-р Володимир Помірко і д-р Володимир Ястрембський, ОДВУ, Відділ 52 п. Йосиф Нессвич, Укр. Музею і НТШ — д-р Павло Турула, Укр. Книгарні і Друкарні — п. інж. Володимир Бережан, Укр. Духової Оркестри — п. Роман Попович, Укр. Амер. Клюбу — п. Андрій Іванюк, Клюбу Матерей парохіяльної шкоcли Різдва Преч. Діви Марії — п. Анна Зеліско, Жіночого Спортового Клюбу Середнього Півдня — п. Стефанія Пуцило, Горожан Т-ва на Борнсайд — п. Михайло Логай, Дирекції Домів Відділів УНСоюзу в Шикаґо — п. Тарас Шпікула, Дому УНСоюзу на Середньому Півдні, п. Волтер Подоляк, — делегати 22, 33, 35, 106, 107, 125, 139, 176, 195, 220, 221, 259, 301, 335, 379, 399, 423, 425, 452 і 472 Відділів УНСоюзу.

Віримо, що та китиця побажань найстаршому нашому часописові „Свобода" у 70-річчя його існування буде захотою до ще більш успішної і наполегливої праці у допомогу змаганням українського народу в його боротьбі за волю і незалежність України.

Інж. Михайло Харів,
прес. референт.

МУН в Канаді утворив Відділ УНСоюзу

Торонто. — Заходом головного радного Мирона Куропася, колишнього голови МУН в ЗДА, утворився в Канаді, з осідком в Торонті, Відділ УНСоюзу, до якого ввійшли члени тої організації. Головою Відділу стала п. Наталія Бундза, яка занимає високий пост голови краєвої управи Молоді Українського Національного Об'єднання в Канаді. На секретарку обрана п. Катерина Потічна, відома з успішної участи в конкурсі краси, що його недавно перевів „Новий Шлях" в Торонті.

Катерина Потічна

Екзекутива УНСоюзу затвердила цей Відділ з 1-им листопадом ц. р. і призначила для нього число 442. Управа Відділу намітила плян його розбудови в найближчому часі, сподіваючися, що всі члени МУН стануть членами УНСоюзу та допоможуть розбудувати свій Відділ на один з найбільших канадійських відділів.

СЕКРЕТАРСЬКО-ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КУРС в ШИКАҐО

Учасники секретарсько - організаційного курсу УНСоюзу в Шикаґо, що відбувся в днях 29, 30 листопада і 1 грудня 1963. Сидять в 1-му ряді зліва на право: В. Сохан, Н. Харів, М. Шпікула, М. Харів, В. Гірняк, Я. Падох, Т. Шпікула, С. Куропась, П. Пуцило, І. Іванчук, Г. Олек, І. Подола, С. Кочій. — Стоять у 2-му ряді зліва на право: О. Масловський, В. Сцебело, М. Сцебело, П. Головатий, О. Чуба, А. Цебак, Н. Ткачук, Г. Масник, І. Красник, М. Ольшанський, С. Маланчук, П. Питель, К. Заставний, Г. Дацків, М. Семків. — Стоять у 3-му ряді зліва на право: П. Куліш, Л. Боднар, П. Слободян, М. Гікавий, І. Михальцевич, І. Мелінишин, Б. Вовчик, П. Гут, І. Кащук. — (На знимці нема 16 учасників).

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Шикаґо по довшій підготові влаштував для Відділів УНСоюзу Шикаґа і околиці секретарсько - організаційний Курс з такою програмою: а) Органітаторський вишкіл: 1) кваліфікації і обов'язки організатора УНСоюзу; 2) як здобувати членів (психологія забезпеченевої акції); 3) організація членської кампанії (техніка забезпеченевої акції); 4) наш „товар"; роди забезпечення в УНСоюзі та їх добір; 5) національна роля УНСоюзу в минулому і сучасному. б) Секретарський вишкіл: 1) оформлення членів; 2) обслуга членів; 3) ведення книг, розрахунків Відділу; 4) виплати членам; 5) обов'язки секретаря у відношенні до членів.

Викладачами на курсі були д-р Ярослав Падох — головний секретар УНС, і п. Володимир Сохан — асистент гол. секретаря УНС. Крім них окремі доповіді виголосили інж. Степан Куропась — заступник гол. предсідника УНС, і п. Володимир Гірняк, обласний організатор УНС.

У панелях на тему „Національний момент в організуванні членів; „Господарський момент в організуванні членів"; „Громадська і товариська діяльність Відділу" — взяли участь д-р Ярослав Падох, п. Володимир Сохан, п. Тарас Шпікула, гол. радний, п. Володимир Гірняк і п. Іван Красник.

Курси відбувалися в п'ятницю 29-го листопада ц. р. від год. 7.30 до 10.30 вечора, а в суботу і неділю від 10:00 ранку до 6:00 вечора в Союзовому Домі при 841 Вестерн Евню.

Курси відкрив п. Тарас Шпікула, голова Окружного Комітету, а програму курсів подав п. Михайло Харів, секретар Окружного Комітету.

В суботу 30-го листопада і в неділю 1-го грудня, щоб не переривати викладів і використати більше часу для курсу, Управа Окружного Комітету влаштувала для курсантів перекуску, яку приготовили членкині з Відділу 221 пані Олена Чуба і з Відділу 220 пані Наталія Харів.

В курсі взяло участь 50 курсантів, а саме: з Відділів УНС 22 Гелен Олек, 35 Петро Пуцило, Богдан Вовчик, 100 п. Андрій Цебак, п. Мирослав Лібер, 106 п. Андрій Іванюк, п. Григорій Дацків, 114 п. Микола Ткачук, п. інж. Володимир Бережан, 125 п. Іванка Подола, п. Анна Кикта, 131 п. Лев Боднар, п. Осип Панчишин, п. Іван Фіта, 139 п. Петро Питель, п. Іван Кащук, 176 п. Степан Паньків, 220 п. Михайло Харів, п. Наталія Харів, п. Іван Мелінишин, п. Петро Гут, п. Павло Слободян, 221 п. Тарас Шпікула, п. Марія Шпікула, п. Петро Куліш, п. Іван Михальцевич, п. Михайло Ольшанський, п. Микола Стасюк, п. Наталія Макарук, п. Михайло Гікавий, п. Кость Заставний, п. Богдан Тимцюрак, 252 п. Степан Маланчук, 301 п. Олекс. Масловський, 379 п. Михайло Семків, п. Антін Зборик, п. Степан Голяш, 399 п. Іван Красник, п. Карло Малий, п. Петро Головатий, 423 інж. Степан Куропась, п. Іван Іванчук, п. Мирон Куропась, п. Теодозій Носісвич, 452 п. Марія Сцебело, п. Василь Сцебело, 472 п. Стефанія Кочій, д-р Володимир Помірко, д-р Семен Кочій, п. Григорій Масник.

Викладачі, доповідачі і панелісти в розмірно короткому часі передали курсантам максимум свого досвіду і знання з ділянки братського забезпечення і користей, які дає своїм членам УНСоюз та підготовили цілий ряд нових людей, які, треба сподіватись, використають набуте ними знання для дальшого успішного розвитку нашої найстаршої заокеанської організації, Українського Народного Союзу.

Інж. Михайло Харів,
прес. реф. Окр. Ком.

55-річчя 217-го Відділу УНСоюзу в Рочестері

Братство св. Иосафата, Відділ 217 УНСоюзу відзначив 55-ліття роковини свого існування Бенкетом в присутності 250 членів і гостей. На ці роковини прибув до Рочестер гість, головний секретар д-р Ярослав Падох. Предсідник Констатин Шевчук відкрив програму, вітаючи отців Парохії св. Иосафата пароха Стефана Чомка і сотрудника о. Стефана Суфлата, який недавно прибув з краю.

Отець парох Чомко привітав всіх присутних, та заявив, що ті наші перші піонери започаткували велике діло, бо зорганізували Братство, а відтак приступили до будови церкви, щоб мали де зійтися та подякувати Богу за опіку. Він бажав всім живучим членам много літ життя. Радний Василь Гусар представив молодого редактора та бувшого громадянина Рочестеру Зенона Снилика, який говорив про англійський тижневик „Юкрейнян Віклі". При кінці своєї промови подякував урядникам місцевим, що дозволили йому бути на нашім Святі, побажав членам здоров'я та дальшої праці для добра Союзу і нашого народу.

Головний радний В. Гусар представив гостя д-ра Я. Падоха, якого присутні привітали з ентузіязмом. Дорогий гість перший раз прибув до нашого Відділу і УНКлюбу, говорив про те, що УНСоюз зробив до цього часу, що ми маємо ідею і змагаємо до кращої долі України. Інші чужі організації підупадають, бо не мають цілі та ідеї. Ми маємо ціль і ідею, бо УНСоюз не тільки дбає за запомогу, але і стоїть на сторожі національної справи, бо так наші піонери започаткували, а Союз продовжує нашу національну ціль, бо вона нам мила і дорога. Він просив присутніх, щоб вписували своїх дітей і внуків, щоб до нової Конвенції дійти до 100 тисяч членів, бо така наша ціль. Шановний бесідник заявив, що ми мусимо громадно задемонструвати 30-го травня 1964 року у Вашингтоні, що то не мала група ставить Пам'ятник Шевченкові, а ціла українська суспільність є за Шевченка та і за нашу справу. Тому якнайбільше число мусить прибути до Вашингтону на те велике торжество, та показати, що ми свідома нація.

Тостмайстром був тут народжений Петро Громковський, довголітній член нашого Відділу, та передав провід предсідникові К. Шевчукові, який представив гостей, а то д-ра Иосифа Тимочка і його дружину, оперову співачку з Києва, як також Василя Андрушина, адвоката і його дружину. Подякував кухаркам членкиням Відділу за приготування смачної вечері. Вони працювали без заплати для Товариства. Вкінці попросив, щоб о. сотрудник Стефан Суфлат молитвою закінчив свято.

На другий день американський часопис (Таймс Юніон) інформував про 55-ліття Відд. 217 УНС, найбільшого Відділу в Рочестері, та головного бесідника д-ра Я. Падоха, який доручив 2 грамоти: довголітньому секретареві Відділу Андрієві Івановому і довголітньому предсідникові К. Шевчукові, якими прислуговує ця честь.

К. Шевчук і Ф. Голод

Іван Овечко

АКЦИДЕНТОВА ГРАМОТА

Фейлетон

Нема жадного сумніву, що Український Народний Союз, випустивши Акцидентову грамоту для забезпечення тих, хто потрапляє в акцидент або, по-нашому, в халепу, а найчастіше в автомобільну, зробив добре діло. За кожне око, згублене в акциденті, за всі ноги й руки, не кажучи вже про голову, УНСоюз виплачує певну суму. Та й не тільки автомобільний акцидент має на увазі та грамота — кожний нещасливий випадок, кожну халепу.

— Але чи й справді кожну? — перепитав мене Трохим, до якого я звернувся, щоб переконати його записатися на ту грамоту і таким чином бодай один раз у житті прислужитися Народному Союзові. І він оповів мені свою халепу, яка й справді має всі підстави закінчитися колись великим акцидентом. І в тому акциденті він ризикує згубити не тільки вухо, ніс, руку чи ногу, а й свою лису голову. А вийшло це ось як.

Кілька літ Трохим тяжко працював, бідував та вважав себе дуже нещасливою людиною. Пізніше одружився, доробився до грошенят, купив собі юніт на 14 помешкань і зажив собі, як у Бога за дверима. І ось так протягом останніх кільканадцяти літ він був веселим, життерадісним, щасливим. Звичайно за купою грошенят та з таким юнітом кожний буде щасливий, мусів би бути щасливим. Так принаймні думав Трохим. І він дуже дивувався тим, що мали ще більше грошей і більше юнітів, але щасливими себе не почували. Він не розумів їх, кепкував з них.

Та ось, коли Трохим збирався вже розміняти свій шостий десяток літ, померла його дружина. Засумував Трохим. І тільки тепер, роздумуючи над своєю долею, він зрозумів, у чому полягало його щастя. Не гроші й юніт робили його життя теплим, приємним, радісним, щасливим, а — жінка, вірна дружина, якої не стало...

І болюче стало Трохимові не лише за себе й свою долю, а й за всіх тих — багатих і бідних — які втратили колись своїх рідних і подруг і яких він раніше не розумів, кепкував з них. І вирішив він решту свого життя присвятити такій праці, яка б знову ощасливила всіх отих нещасних вдівців і вдовиць. І він почав.

Найперше заінсталював собі офіс, посадив секретарку з машинкою за розкішний стіл свого бюра, а до газет подав оголошення, що, мовляв, годі вам, вдівці та вдовиці, нудити світом; приходьте до нас чи присилайте свої знімки, а ми вам знайдемо вірного друга чи подругу та й заживете знову, як колись, весело й щасливо...

І справа пішла. Грошей за свій труд Трохим не брав, бо діяв не ради заробітку, а лише від чистого серця з бажанням допомогти нещасливцям віднайти знову своє щастя та радість у подружжі.

Просторий офіс завжди був переповнений шукачами щастя. Спочатку він уважно студіював прислані знимки і вирішував, що ось ця бльондинка, наприклад, з круглими очима обов'язково буде доброю парою ось цьому брюнетові з орлиним носом, а цей ось цій, ця — цьому і т. д. і т. п. Лише після цих студій він кликав майбутніх партнерів до офісу, і така зустріч зацікавлених майже завжди кінчалась одруженням бувших вдівців і вдовиць. Він цього і сам Трохим був дуже втішений, щасливий через ощасливлення інших...

Та ось пройшло кілька місяців, і Трохим переконався, що одного погляду на знимки вдівців і вдовиць не досить, щоб ощасливити їх зведенням докупи. Не розрахував бідолаха, що його клієнти, проживши по кільканадцять літ у подружжі, не так легко можуть віднайти те саме щастя зі своїми новими подругами і друзями життя. Але було запізно. Офіс тепер став ще більше переповнений, але не привітними, статечними й милими, як колись, вдовицями і вдівцями, а готовими на будьякий непередбачений вчинок „ощасливленими" Трохимом його клієнтами. Клянеться й божиться Трохим, що деякі з них приходять навіть із звичайним собі дрюком у руках, щоб „подякувати" йому за його труд. Офіс він тепер закрив, секретарку відправив, а сам став перед проблемою: чи УНСоюз і справді кожний нещасливий випадок підганяє під рубрику „акцидент", бо тепер ризикує не лише вухом, носом, ногою чи рукою, а й справді цілою своєю лисою головою...

Іван Овечко

ДОСЯГНЕННЯ ОКРУГ В КАМПАНІЇ 1963 РОКУ
(Стан з 31-го жовтня 1963 р.)

Ч.П.	Округа (осідок)	Приєднано членів	Ч.П.	Округа (осідок)	Приєднано членів
1.	Chicago, Ill.	499	19.	Baltimore, Md.	54
2.	New York, N.Y.	400	20.	Passaic, N.J.	51
3.	Philadelphia, Pa.	265	21.	Allentown, Pa.	40
4.	Toronto, Ont.	256	22.	Buffalo, N.Y.	35
5.	New Haven, Conn.	173	23.	Youngstown, Ohio	30
6.	Detroit, Mich.	171	24.	Sudbury, Ont.	29
7.	Cleveland, Ohio	167	25.	Woonsocket, R.I.	28
8.	Perth Amboy, N.J.	118	26.	Ford City, Pa.	27
9.	Jersey City, N.J.	112	27.	Boston, Mass.	22
10.	Pittsburgh, Pa.	100	28.	Wilkes Barre, Pa.	18
11.	Rochester, N.Y.	91	29.	Scranton, Pa.	18
12.	Newark, N.J.	87	30.	Ludlow, Mass.	16
13.	Utica, N.Y.	77	31.	Elmira, N.Y.	9
14.	Winnipeg, Man.	70	32.	Smithmill, Pa.	6
15.	Troy, N.Y.	58	33.	St. Louis, Mo.	6
16.	Montreal, Que.	58			
17.	Minneapolis, Minn.	56		Необ'єднаних	
18.	Frackville, Pa.	56		24 Відділи	39

ЛИСТА ВІДДІЛІВ, ЯКІ ПРИЄДНАЛИ В ЦІЙ КАМПАНІЇ НАЙБІЛЬШЕ ЧИСЛО НОВИХ ЧЛЕНІВ
(Стан з 31-го жовтня 1963 р.)

Ч.П.	Ч. Відд.	Місцевість	Ч. приєднаних членів	Ч.П.	Ч. Відд.	Місцевість	Ч. приєднаних членів
1.	423	Шикаґо, Ілл.	90	18.	402	Етобікок, Онт.	38
2.	432	Торонто, Онт.	70	19.	12	Гартфорд, Конн.	36
3.	445	Вінніпеґ, Ман.	67	20.	176	Шикаґо, Ілл.	34
4.	153	Філядельфія, Па.	63	21.	418	Торонто, Онт.	32
5.	277	Гартфорд, Конн.	58	22.	267	Вестбери, Н.Й.	31
6.	194	Ню Йорк, Н.Й.	56	22.	39	Сиракюз, Н.Й.	31
7.	325	Бруклин, Н.Й.	48	24.	114	Шикаґо, Ілл.	30
8.	35	Шикаґо, Ілл.	46	25.	22	Шикаґо, Ілл.	29
8.	399	Шикаґо, Ілл.	46	25.	367	Рочестер, Н.Й.	29
8.	221	Шикаґо, Ілл.	46	27.	287	Джерзі С., Н.Дж.	28
11.	379	Шикаґо, Ілл.	44	27.	295	Акрон, Огайо	28
11.	346	Клівленд, Огайо	44	27.	471	Монтреаль, Кв.	28
13.	204	Ню Йорк, Н.Й.	43	30.	220	Шикаґо, Ілл.	27
13.	292	Дітройт, Миш.	43	31.	25	Джерзі С., Н.Дж.	26
15.	155	Перт Амбой, Н.Дж.	40	31.	161	Ембрідж, Па.	26
16.	361	Ню Йорк, Н.Й.	39	31.	345	Мінneаполіс, Мін.	26
16.	42	Пассаїк, Н.Дж.	39	34.	45	Філядельфія, Па.	25
				34.	372	Плейнфілд, Н.Дж.	25
				34.	414	Ню Гейвен, Конн.	25

ОРГАНІЗАТОРИ-ЧЕМПІОНИ
за місяць жовтень 1963 р.

1.	Б. Зорич	55
2.	Е. Гомотюк	22
3.	Т. Шпікула	20
4.	С. Мотрович	19
5.	М. Ткачук	16
6.	І. Заваликут	15
7.	В. Воркевич	13
8.	Й. Ярема	12
9.	П. Головачук	10
9.	І. Іваник	10
9.	В. Гірняк	10

ЗДОБУТКИ КАМПАНІЇ ЗА ПРИЄДНАННЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ У ЖОВТНІ 1963, РОКУ

Ч.В.	Організатор	Приєднав у жовтні	Разом у 1963 р.	Ч.В.	Організатор	Приєднав у жовтні	Разом у 1963 р.
5	І. Сидор	3	17	288	Д. Мушастий	2	6
6	А. Вовк	5	14	292	П. Федик	1	
12	М. Кузьма	2	36		В. Дідик	1	47
14	А. Бориченко	1		293	Марія Демидчук	3	20
	М. Огрок	2	21	295	С. Мотрович	19	28
15	О. Зинюк	1	5	305	М. Гентош	3	12
16	М. Москаль	3	7	309	П. Кобас	2	2
20	А. Триш	1	16	316	В. Гавриляк	2	18
21	І. Бараник	1	3	317	Антонія Андрущишин	1	3
22	Гелен Олек	6	29				
25	Квітка Стецюк	6	25	320	І. Малко	4	
28	І. Ґаліда	1	6		Д. Пісецький	2	16
29	Ольга Маліщак	1	4	325	В. Цюпа	3	
35	Б. Вовчик	1	46		Й. Лисогір	1	45
39	І. Пиндус	3	31	330	Я. Мартинюк	1	6
42	П. Головачук	9		333	В. Боберський	1	4
	П. Головачук і В. Новацький	2	39	334	Стефанія Боганик	3	
					М. Залерецький	1	8
45	М. Сеник	1	25	337	Е. Притула	1	18
46	І. Сквіртнянський	4	5	345	М. Дербущ	3	26
47	Анна Гарас	1	2	346	Р. Чучкевич	9	44
54	А. Маланчук	2	4	347	Г. Тимчій	4	16
63	М. Турко	3	13	348	Марія Стахура	1	2
64	І. Вурний	1	1	349	І. Гнідь	1	24
74	Катерина Ярема	1	1	350	Т. Фінів	2	5
75	Б. Верещинський	1	8	352	Я. Шербак	1	6
76	В. Салабун	1	3	353	П. Грабович	2	9
83	С. Гавриш	6	12	360	І. Заваликут	15	
93	І. Данилюк	1	7		І. Гаврилюк	1	16
94	В. Крушельницький	7		361	І. Пригода	4	
	А. Кущик	1	21		Ольга Домбровська	2	
103	Катерина Гарріс	2	8		В. Вишиваний	1	
107	І. Матейчук	1	9		Т. Борис	1	39
114	М. Ткачук	7	30	364	Марія Кукіз	2	
120	В. Рефт	1	15		В. Владика	1	11
121	А. Ґадз	1	6	367	В. Попович	3	29
122	М. Попович	1	4	368	В. Подубинський	1	1
124	І. Драбік	1	4	372	О. Ярема	12	25
125	Іванка Подола	3	12	373	Анна Громоцька	2	3
132	Д. Смерека	1	1	379	М. Семків	3	44
147	І. Зазворський	3	19	383	О. Хома	5	14
149	Марія Дика	2	4	385	Я. Карпяк	1	20
150	І. Тарнавський	2	7	387	В. Олійник	1	10
153	І. Одежинський	2	63	397	Олена Штогрин	1	13
155	М. Фединишин	7	40	399	І. Красник	7	46
161	А. Джула	4	26	406	М. Мартинюк	1	3
169	В. Стефурин	2	7	414	І. Телюк	3	25
170	А. Грабар	1	12	418	І. Мельник	3	32
173	П. Щирба	7	15	422	Т. Тещук	3	3
176	І. Воробель	4	34	423	Т. Носісевич	2	
183	В. Дідик	2	18		М. Ткачук	9	90
184	В. Ластовецький	1	1	424	В. Васюк	6	6
191	Р. Колодій	2	11	427	П. Цибуляк	3	12
194	Я. Падох	8		430	О. Бакай	3	14
	М. Солдан	3		432	Б. Зорич	12	
	В. Сохан	1	56		І. Курман	4	70
204	В. Палідвор	8	43	437	М. Малинівський	1	3
208	В. Нагурний	3	5	441	П. Голт	3	
211	Т. Соколовський	1	1		М. Лупій	1	8
218	С. Бурий	2	4	442	Наталія Бундза	4	4
220	І. Мелінишин	3	27	445	Б. Зорич	40	67
221	Т. Шпікула	20	46	446	М. Товтрівський	3	3
230	П. Ліщак	2	15	454	М. Березюк	1	22
234	І. Іваник	10	19	456	В. Воркевич	13	13
238	Анна Ремік	7	16	458	Ф. Стахов	1	2
241	С. Бардачевський	1	2	460	П. Сахаревич	1	8
245	М. Мартиненко	5	16	461	М. Шпурко і М. Грох	3	3
251	Т. Шмаґала	3	8	465	М. Черешневський	3	6
252	С. Маланчук	3	4	468	В. Гірняк	10	
254	Б. Романишин	2	14		П. Самець	1	19
257	П. Сильчак	1	8	471	В. Цимбала	4	28
265	М. Коцюба	1	3	472	Стефанія Кочій	1	4
267	І. Флис	3	31	473	О. Чайківський	2	11
268	Е. Барилка	1	6	484	В. Запаранюк	2	20
276	С. Іваницький	1	17	495	Б. Зорич	2	3
277	Е. Гомотюк	22	58	497	Д. Петрів	1	7
281	І. Довгань	1	11	498	О. Касюхнич	5	
286	В. Сохан	2	4		Б. Зорич	1	7
287	Т. Лютвиняк	4		503	В. Янда	1	2
	Р. Ференцевич	1	28				

ЛИСТА ПЕРШУНІВ ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ ПРИСВЯЧЕНОЇ 70-ЛІТТЮ „СВОБОДИ"
(Стан з 31-го жовтня 1963 р.)

Відділові організатори:

1.	Е. Гомотюк (277)	56
2.	П. Головачук (42)	46
3.	І. Красник (399)	45
4.	М. Семків (379)	44
5.	П. Федик (292)	42
6.	І. Фединишин (155)	40
7.	М. Кузьма (12)	36
8.	Т. Носісевич (423)	33
8.	І. Флис (267)	33
8.	Т. Шпікула (221)	33
11.	І. Мельник (418)	32
12.	І. Пиндус (39)	31
13.	В. Попович (367)	29
13.	Гелен Олек (22)	29
15.	В. Цимбала (471)	27
15.	В. Палідвор (204)	27
17.	Я. Падох (194)	26
17.	Й. Лисогір (325)	26
17.	М. Дербущ (345)	26
17.	А. Джула (161)	26
17.	С. Мотрович (295)	26
22.	М. Сеник (45)	25
22.	І. Телюк (414)	25
22.	І. Воробель (176)	25
25.	Й. Ярема (372)	24
25.	І. Гнідь (349)	24
27.	А. Копистянський (327)	23
28.	Квітка Стецюк (25)	22
29.	І. Зазворський (147)	19
29.	Г. Тимчій (347)	19
29.	В. Крушельницький (94)	19
29.	І. Іваник (234)	19
33.	В. Труфим (266)	18
33.	В. Труфин (266)	18
33.	В. Гавриляк (316)	18
36.	Л. Боднар (131)	17
36.	Стелла Раси (171)	17
36.	С. Іваницький (276)	17
39.	В. Мандзій (8)	16
39.	Мері Душник (293)	16
39.	Я. Карпяк (385)	16
42.	І. Геврик (445)	15
42.	В. Никифорук (194)	15
42.	П. Ліщак (230)	15
42.	Анна Ремік (238)	15
42.	Т. Лютвиняк (287)	15
42.	І. Заваликут (360)	15

Постійні організатори:

1.	В. Гірняк	197
2.	Б. Зорич	106
3.	І. Одежинський	64
4.	Є. Омельченко	59
5.	М. Ткачук	53
6.	Р. Чучкевич	45
7.	В. Запаранюк	20

До нової праці в Суспільній Службі ЗУАДК

На чергових зборах новообраної Екзекутиви Злученого Українського Американського Допомогового Комітету в домі Укр. Інституту в Ню Йорку, взяли участь слідуючі члени: д-р Володимир Галан — президент, Роман Слободян, Михайло Пізнак, п-і Катерина Пелещок — заступники президента, ред. Василь Мудрий — екзекутивний директор, п-і Оксана Ґенґало — секретар, інж. Іван Харамбура — касир.

На цих Зборах обговорено та вирішено слідуюче:

Суспільна Служба.

Згідно з ухвалою Сьомих Загальних Зборів головним завданням ЗУАД Комітету є поширення Суспільної Служби серед українського громадянства в ЗДА і поза межами Злучених Держав. Екзекутива ствердила, що ЗУАДК і далі веде усю працю, зв'язану з Суспільною Службою.

1. Переселення.

Европейське Представництво ЗУАДК в Мюнхені надалі переводить переселення українських скитальців до ЗДА і других країн і користується фінансовим договором ЗУАД Комітету з Міжнародним Комітетом для Европейської Міґрації в Женеві (ICEM). Тому, що з цього договору користало багато українських родин, Екзекутива рішила цей договір продовжити на перший пів - рік 1964 року. Міждержавний Комітет — це організація 27-ох західніх держав, де ЗУАДК має право висилати свого офіційного обсерватора і брати участь в нарадах цієї організації.

2. Допомога.

Безпосередня допомога нашим людям в різних країнах Европи і в самих ЗДА є незвичайно пекучою і конечною. Зокрема є велика потреба допомоги нашим людям в Польщі і Юґославії і є леґальна можливість цю допомогу туди вислати. Екзекутива прийняла з вдоволенням до відома, що осередок Суспільної Служби ЗУАДК у Філядельфії на чолі з інж. М. Бондаренком як теж осередки в Шикаґо і Ню Йорку, задумують перевести Коляду на потреби українського студентства в повище названих країнах. — Екзекутива ЗУАД Комітету вже зробила заходи, щоб харчові пакети приділені організацією Каре використати для допомоги нашим людям в Польщі та Юґославії.

3. Організування Суспільної Служби на місцях.

Екзекутива з вдоволенням прийняла до відома творення осередків Суспільної Служби ЗУАДК в більших осередках нашої еміґрації як Філядельфія, Ню Йорк, Шикаґо, Рочестер, Дітройт, Клівленд та інших. Для успішного переведення цеї розбудови Екзекутива ЗУАДК звертається з закликом до усіх місцевих осередків скликати збори усіх місцевих організацій, які ведуть суспільну працю в громаді скоординувати їх працю, та стати членами місцевих допомогово - суспільних організацій як Злучений Фонд (Юнайтед Фаунд) чи Коммуніти Чест. — Зокрема Екзекутива закликає українську молодь ставати членами ЗУАД Комітету та входити в склад і брати участь в міждержавних організаціях, де ЗУАДК є повноправним членом.

4. Дім для старших віком.

Використовуючи нове законодавство та маючи на увазі старших наших громадян, Екзекутива рішила засягнути потрібних інформацій для будови власного модерного кооперативного дому для старших віком громадян. Екзекутива радо вітає заяву Об'єднання бувших вояків українців, в якій вони висловили повну згоду до співпраці. — Дім для старших віком є подуманий у формі модерних, малих, самовистачальних апартаментів з бібліотекою та іншими вигодами. Після засягнення усіх інформацій Екзекутива подасть точні відомості до загального відома в найближчому часі.

5. Довжники.

Задовження скитальців, які були переселені зусиллям ЗУАДКомітету, — виносять $ 80,000. Число довжників — 1,200. — Екзекутива рішила, що дальша праця ЗУАДКомітету на полі суспільної служби буде улегшена, коли ці довжники сплатять свої задовження. Досі подано до преси ще дві пригадки з реченцем до 10-го грудня 1963 р. подати свої адреси і причину несплачування довгу. Коли по цім реченці не буде ніякої відповіді, Екзекутива рішила подати всі імена довжників враз з сумами задовження до публічного відома в пресі. Тому просить впослідне всіх довжників зголоситися не пізніше 10-го грудня ц. р. до канцелярії ЗУАД Комітету на адресу:

United Ukrainian American Relief Committee, 5020 Old York Road, Philadelphia 41, Pa.

6. Европейське Представництво ЗУАД Комітету.

Европейське Представництво ЗУАДК в Мюнхені являється важливим репрезентативним тілом американських українців і є зв'язковим між українськими скитальцями і чужими допомоговими організаціями. Европейське Представництво ЗУАД Комітету веде і здобуває велику допомогу для наших людей чи то у формі прямої допомоги чи у формі воєнних відшкодувань. Удержати це Представництво буде можливо тільки тоді, коли українські громадяни в ЗДА і Канаді як і українці у Великій Британії та Австралії візьмуть на себе певне фінансове зобов'язання та намітять плян допомогової праці в усіх країнах. Особливо треба приділити увагу потребуючим в Польщі та Юґославії.

7. Коляда і членство.

Велику працю ЗУАДКомітету було побудовано на пожертвах українського громадянства у формі коляди і членських внесків. На основі порозуміння **ЗУАДКомітету з Українським Конґресовим Комітетом — вся Коляда в ЗДА була і є призначена на Суспільну Службу ЗУАДКомітету.** — Тобу Екзекутива ЗУАДКомітету закликає все українське громадянство причинитись щедрими пожертвами на Коляду та вплачуванням членських вкладок до поширення праці Суспільної Служби ЗУАДКомітету, цієї одинокої української допомогової організації з міжнародним визнанням, — щоб вона стала речником усіх потребуючих українців у цілому світі. Коляду, членські внески та звороти довгів просимо слати до канцелярії ЗУАДК-у на повище подану адресу.

Всі пожертви на ЗУАДК є звільнені від федерального прибуткового падатку, а посвідка ЗУАДК-у є офіційним документом на цю ціль.

8. Індивідуальна допомога.

Екзекутива призначила одноразову допомогу для Відділу Наукового Товариства ім. Шевченка в Сарселі в сумі $ 250, та індивідуальні допомоги в грошах і ліках на суму $ 290.

Екзекутива передала щирий привіт та побажання скорого виздоровлення генералові - полковникові Української Армії та почесному Контрольорові ЗУАД Комітету Олександрові Загродському, та побажання в скорому часі повернутись здоровим до своєї відповідальної праці.

Екзекутива
Злученого Українського Американського Допомогового Комітету.

● **Заступник лідера британської соціялістичної Партії Праці**, 49-річний Джордж Брави, поважно захворів. За головну причину вважають нервове заламання, що прийшло внаслідку недопущення його до партійного лідерства, коли помер голова тієї партії Гю Гейтскелл та на його місце обрано суперника, Гаролда Вілсона. Останню прикру невдачу зазнав Брави швидко після трагічної смерти президента Кеннеді, коли він якраз виступав у телевізії і своїми легковажними завваrами про Кеннеді спричинив гостру критику своєї особи збоку газет і власного партійного проводу.

Річні збори філії УКК в Денвері, Колорадо

В неділю 1-го грудня в приміщенні пластової домівки відбулися річні збори відділу Українського Конґресового Комітету в Денвері. Зборами проводила президія в складі проф. Богдан Винар — голова і п. В. Горчаківський — секретар.

Треба об'єктивно ствердити, що не зважаючи на мале число української колонії в Денвері, Управа УКК провела велику працю на зовнішньому і внутрішньому відтинках громадського життя.

За управу звітували голова мгр. Ростислав Кузьмич і скарбник інж. С. Масляк. Із звіту виходить, що управа спеціяльну увагу присвятила зовнішньому секторові. І так делеґати УКК брали активну участь в протестаційному вічі, зорганізованому американськими церковними колами з нагоди приїзду до Денверу церковної совєтської делеґації. Тоді розповсюджено працюГр. Лужницького про нищення церков в Україні.

Відділ УКК був ініціятором і членом основником Комітету Поневолених Народів в Колорадо, що об'єднує репрезентації сімох поневолених Москвою націй. Секретарем організації є Р. Кузьмич, а другим членом репрезентації І. Венжівський. 18-го квітня збірна делеґація представників поневолених народів зложила візиту губернаторові Джанові Лявові, під час якої йому вручено англомовні праці проф. Смаль-Стоцького і В. Гришка. Українську групу репрезентували голова УКК і голова Української Студентської Громади в Колорадо п-ні Аня Винар. За старанням цього комітету губернатор Колорадо проголосив Тиждень Поневолених Націй і підписав офіційну проклямацію. Завдяки ініціятиві українських представників організовано 13-го липня демонстрацію проти поневолення Москвою численних европейських народів.

Відділ УКК взяв участь у міжнародному фестивалі, на якому виступала успішно танцювальна група спортового т-ва „Україна". Також проведено успішну акцію в справі пам'ятника Т. Шевченка у Вашинґтоні, і щодо поштової марки в пошану Поета.

З інших справ слід згадати, що відділ УКК замовив комплект Аналів УВАН до бібліотеки Денверського університету. Голова УКК допоміг зорганізувати мистецьку виставку в бібліотеці Колорадського університету, яка тривала 2 місяці і під час якої Студентська Громада роздала між американськими професорами і студентами понад 1,500 англомовних книжечок про Україну, видрукуваних відділом УКК.

На внутрішньому відтинку УКК повністю вив'язався з своїх завдань. Уряджено чотири академії, які пройшли успішно, співпрацьовано з і всіми організаціями українськими, які входять до філії УКК. Як бачимо підсумки праці УКК вказують на значні здобутки української громади в Денвері. Тут в першу чергу належить признання голові УКК мгр. Ростиславу Кузьмичу за його жертвенну працю, та іншим членам Управи, які своєю діяльністю причинилися до розгорнення праці.

По звітах слідувала речева дискусія і уділення абсолюторії. До нової управи вибрані: голова — мгр. І. Венжінський, заступник голови — Стефан Коцюба, секретар — п. М. Кальба, скарбник інж. С. Масляк, імпрезовий рефер. — В. Горчаківський. Члени до Комітету Поневолених Народів — мгр. Р. Кузьмич і інж. В. Виннич. До Товариського Суду ввійшли: д-р . Винар — голова і М. Антоненко і О. Цибух — члени. До Контрольної Комісії: К. Леченко — голова і д-р С. Костюк і Б. Беймук — члени. По виборі новообраний голова говорив про майбутню працю філії. Слід відмітити справу заложення українського архіву - музею в Денвері і видання збірника американських офіційних документів, які відносяться до справ української державности. Віримо, що в наступному році філія УКК повністю вив'яжеться з своїх завдань.

Р. Д.

Українська хроніка

● **Українська Вільна Академія Наук у ЗДА і Театр Слова** відзначають 50-ліття смерти Лесі Українки 22 грудня 1963 року о 7 год. 30 хв. веч. в залі Українського Народного Дому, Ню Йорк, ч. 140, Друга Авеню. У програмі: вступне слово Ізідори Косач-Борисової, сестри Поетеси, уривки із неопублікованої книги „Хронологія життя і творчости Лесі Українки" — читає Йосип Гірняк. У другій частині програми виступ Театру Слова: „Лірика Лесі Українки", що її будуть виконувати: Орися Андрейко, Марійка Глуха, Лідія Крушельницька, Ольга Кириченко, Леся Лавріненко, Рома Шуган. Літературне оформлення — Юрій Дивнич; музичний супровід — Андрій Шуль; мистецький провід — Олімпія Добровольська. Увесь дохід призначений на видання монументальної праці сестри поетки Ольги Косач-Кривинюк: „Хронологія життя і творчости Лесі Українки".

● **Українська Вільна Академія Наук у ЗДА** влаштовує наукове засідання Секції Античної Історії Академії з доповіддю д-р Неоніли Кордиш-Головко: „Пережитки матріярхату в українському весіллі". Засідання відбудеться в суботу 21 грудня ц.р. о 5-ій год. веч. в будинку Академії, 206 Вест 100 вул., Н.Й.

● **15-го грудня ц. р. відбулося** в Філядельфії, у ґалерії Пен Арт Сентер відкриття виставки праць Ніни Климовської з участю великої кількости глядачів, переважно американських мистців і критиків. Виставлено приблизно 40 праць, з того числа більшість великого ґалерійного формату. Це — перша індивідуальна виставка Ніни Климовської. Глядачі сприйняли виставлені твори з глибоким зацікавленням.

Подяка членам і урядникам УНС

Отсею дорого почуваюся до милого обов'язку зложити подяку всім Друзям, котрі влаштували мені „несподіванку" з нагоди мого дня уродин. В першій мірі сердечна подяка Комітетові, п-ву Диняковським з Блю Айленд, п-ву Лоґаям з Борнсайд, і п. В. Мельникові з Борнсайд. Щира подяка о. Куликові за благословення їжі і за щирі ґратуляції.

Щира подяка головним урядникам Укр. Народного Союзу, заст. голов. предсідника інж. Куропасеві, гол. контрольорові П. Пуцилові, гол. радному Т. Шпікулі, гол. радному проф. М. Куропасеві, обласному організаторові п. Гірнякові, місцевим організаторам п. М. Семковому, п. Носівичеві і багатьом іншим „союзівцям", за їх щиро-сердечні мені побажання.

Це були ті люди, котрі помагали мені в тих моїх „молодших" літах, і котрі разом зі мною підкладали плечі, щоб той застряглий в болото „віз", видвигнути з болота, а тим болотом — були свої і чужі, яничари, червоної Москви, а тим „возом" — була українська справа!

Дякую Вам, дорогі Друзі, за Вашу Пам'ять! Ті часи, де ми разом брали за спиці і котили колеса з того болота, де нераз доводилося потерпіти, але це все, „за українську справу"! Ще раз дякую Комітетові, Вам, головні Урядники, і всім, що були присутні, і тим, що не могли прибути, ще раз всім дякую зі щирого серця. Я вже старий, а вам, ще усміхнені дні, так працюйте далі без мене, для „української справи", вдячний Вам.

Гр. Семочко
Шикаґо Ілл.

Ювілейний бенкет у 70-річчя „Свободи" в Шикаґо

В Південній Кореї введено цивільне правління

Сеул. — У Південній Кореї скінчилось правління військової хунти, яка захопила була владу в травні 1961 року, коли у військовому перевороті відсунено від влади уряд д-ра Джана Чанґа. Голова військової хунти генерал Чунґ Гі Парк, який виступив з війська ще як кандидував на президента і був обраний невеликою більшістю голосів, розв'язав військову хунту та заявив поворот до „демократичної відбудови батьківщини". Одночасно його уряд проголосив амнестію для кругло 20.000 в'язнів, в тому числі 94-ох видатних політичних в'язнів. Звільнено теж 192-ох колишніх активних політичних діячів, що їх тримали без суду й засуду.

Виставка картин Ніни Климовської у Філядельфії

(Нотатка про малярку, виголошена в радіопрограмі ім. В. Блавацького у Філядельфії.)

Ніна Климовська, закінчивши середню школу та одночасно чотирилітнє навчання в Українській Мистецькій Студії, дістала повну стипендію на мистецькі студії в Пенсилвенійській Академії Мистецтв.

З запалом вже від першого семестра прикладалася до науки і зразу звернула на себе увагу відомих професорів, таких як: Воткінс, Питмен, і Стемфик. Вже на другому семестрі одержала Першу нагороду за рисунок. На другому році навчання дістала Першу нагороду за графіку, і Об'єднання Американських Мистців Графіків — „Принтклаб" вписало її в свої члени з правом участи в кожній виставці. На першій з черги виставці цього клюбу вона продала цілу серію своєї літографії під назвою „Невірність". На третьому році, як одна із найздібніших, перейшла до так званої кляси заавансованих та рівночасно стала членом Американського Мистецького Об'єднання. На найближчій виставці цього Об'єднання і на наступній двічі підряд одержала Першу нагороду Берти М. Ґолдберґ і Першу нагороду Топпана.

При кінці того самого року вона брала участь у змаганнях за стипендію на виїзд до Европи, в якій здобула нагороду Віра і прикріплену до цього стипендію на студійну подорож, яку має вже поза собою і про яку талановито звітувала в нашій пресі.

В минулому році здобула подібну нагороду Шідта, яку використає щойно на весні 1964 р. Досі, крім участи в Мистецьких Виставках Жіночої Творчости і Об'єднання Мистців Українців Америки, виставляла свої праці вже декілька разів з американськими мистцями в „Арт Елаєнс", а один раз поза Америкою — брала участь враз із 16 американськими мистцями у Міжнародній Виставці Рисунку в Барцельоні, в Еспанії. Поза її працями для українців чи то в ділянці ілюстрації чи сценічного оформлення, з яких важніші назвемо „Мазепу" і „Роковини Великого Голоду в Україні" — періодично ілюструє в „Пресбітеріен Лайф".

Півтора року тому вона оформила задню стіну „Екедеми оф Мюзік" у Філядельфії для серії концертів Філядельфійської Оркестри, з яких дохід був призначений на стипендійний фонд для студентів Консерваторії. На першому з тих концертів музичний директор Філядельфійської Симфонічної Оркестри представив Ніну Климовську кількатисячній публіці, як мистця-декоратора, що публіка привітала бурхливими оплесками. Дуже приємно було чути прихильні нотатки про Ніну Климовську у Філядельфійському „Інквайрі" і „Бюлетені", де виразно підкреслено її національну приналежність, називаючи її „янґ юкреніен артіст". Шість місяців тому для керамічної фірми Сербер виконала ескізи двох керамічних стін і хреста для їдальні монастиря в Оріссвіл, Н. Й. При церковному оформленні вона вже працювала давніше, виготовляючи проєкти іконостасів для фірми Хоманчук. Нещодавно виконала пано для каплиці ім. св. Ольги в Літниськовій Оселі ім. О. Ольжича в Лігайтоні, зображуючи св. Ольгу і деякі сцени з її життя. А оце чвертьроку тому „Пенн Арт Сентер Галери" запропонувала Ніні Климовській влаштувати самостійну виставку при кінці біжучого і на початку наступного років. Як відважна в своїх працях, радо прийняла пропозицію і в п'ятницю дня 13-го грудня ц. р. о год. 7-ій вечора відбулось відкриття її першої самостійної виставки. У цій виставці заступлені: олія, акварель, рисунок, ґрафіка, кераміка. Віримо, що її першу виставку відвідають широкі кола нашого громадянства, а в першу чергу всі ті, що є в безпосереднім чи посереднім контакті з образотворчим мистецтвом. Маємо на увазі Філядельфійський Відділ Об'єднання Мистців Америки, якого вона є членом, Патронат Української Мистецької Студії, Українську Мистецьку Студію з її професорами, а далі студентів, що є на мистецьких студіях, крім цього Об'єднання Поетів і Письменників „Слово", Літературно Мистецький Клюб, та все громадянство, що цікавиться живописним мистецтвом.

Е. Б.

Південний В'єтнам шукає покращання взаємин з Камбоджею

Сайґон. — Голова керівної військової хунти у Південному В'єтнамі ген. Дуонґ Ван Мінг заявив у пресовому інтерв'ю, що в суперечності до президента Нґо Дінг Дієма, який згинув у державному перевороті 2 листопада ц. р., теперішня південно-в'єтнамська влада ставиться поважно до голови сусідньої Камбоджі князя Нородома Шіганука і бажає собі поправи взаємин з Камбоджею. Південний В'єтнам закидав Камбоджі, що на її території комуністичні партизани створили собі запільні постачальні бази, — а Камбоджа оскаржувала Південний В'єтнам в активному сприянні революційним політичним еміґрантам з Камбоджі. Наприкінці серпня ц. р. Камбоджа зірвала з Південним В'єтнамом дипломатичні взаємини.. Тепер з Південного В'єтнаму виїхала да Камбоджі місія під головуванням Транг Чанг Танга щоб переговорити можливості відновлення дипломатичних зв'язків. Однак у зв'язку з відкликанням всіх членів амбасад Камбоджі у Вашинґтоні і Лондоні західні коментатори сумніваються, чи названий вгорі лідер Камбоджі захоче миритися з виразно прозахідним Південним В'єтнамом. Тим часом американці зазнали знову у Південному В'єтнамі поважних нових втрат у боях проти комуністів. Комуністичні партизани вбили одного американського старшину в боях, а три інші пропали, коли розбився їх гелікоптер під час рятункової акції в джунґлях. В минулий четвер 8 американців згинули в летунській катастрофі, спричиненій комуністичним протилетунським вогнем. Загалом до цього часу згинули в Південному В'єтнамі 85 американців в боях і 60 у діях, пов'язаних з боями.

Продовження Конференції в справі мемуарів д-ра Л. Цегельського

Український Військово-Історичний Інститут НТШ влаштовує в п'ятницю, 20-го грудня 1963 р. в годині 6-ій вечором в залі Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця в Ню Йорку, — продовження Наукової Конференції на тему „Історичні події в Україні на переломі 1918-1919 років, в світлі мемуарів д-ра Лонгина Цегельського". В програмі конференції доповіді виголосять: проф. Б. Загайкевич на тему „Спомини визначних діячів в загально історичному аспекті" і д-р В. Бемко — на тему „Історичні події 1918-1919 років в мемуарах Л. Цегельського". По доповідях відбудеться дискусія.

Гомфрі про зменшення федеральної контролі над фармерами

Шикаґо. — Сенатор демократ із Міннесоти Гюберт Г. Гомфрі, який є заступником демократичного провідника в Сенаті, відчитав на зборах Федерації Фармерських Бюр листа президента Линдона Б. Джансона до голови цієї Федерації Чарлза Б. Шумана, з з якого то листа виходить, що Президент є за те, щоб зменшити федеральну контролю над фармерством. Гомфрі заявив, що Президент волів би, щоб фармерська політика була ведена більше на засадах вільного підприємства, як на приписах федеральної контролі, як це є тепер. Президент Джансон пише в листі до Шумана, що треба б подумати над тим, щоб скоординувати ролю уряду з діями приватного сектора, головно самих фармерських організацій, щоб якнайкраще можна було продавати фармерські продукти в цій країні і за кордоном, де американські фармерські продукти мусять конкурувати з чужими фармерськими продуктами.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СУБОТА, 21-го ГРУДНЯ 1963 р.:

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Б-ва св. Юрія 239 Відд. в год. 3-4:30 по пол. в домі Укр. Амер. Горожан, при 847 N. Франклин вул. зі звичайним порядком. — М. Ковальчук, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Річні збори 316-го Відділу у власній домівці. На порядку нарад: 1) Протокол з попередніх зборів. 2) Річні звіти. 3) Дискусія. 4) Вибір нових урядників. 5) Пляни на будуче. 6) Внески і запити. Присутність всіх членів обов'язкова. По зборах перекуска. — Управа.

НЕДІЛЯ, 22-го ГРУДНЯ 1963 р.:

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Загальні збори Б-ва св. Василія 339 Відд. в 3-ій год. по пол. в домі Укр. Громади, при 3322 Н. Лавренц вул. Проситься всіх членів обов'язково прибути. — С. Лупацій, секр.

CARTERET, N. J. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ 342 Відд. в 2-ій год. по пол. в клясі ч. 2, при церкві св. Димитрія в Картереті. — Секретар.

ГЕМТРЕМК, Міш. Річні збори Т-ва Згода 20 Відд. о год. 1-ій по Службі Божій, під ч. 11700 McDougall St. На порядку нарад: Вибір управи на 1964 р. — А. Триш, секр.

Посмертні згадки

ІВАН ГРАБОЩАК, довголітній член 149-го Відділу УНСоюзу, помер 18 листопада 1963 р. в Лакавана, Н. Й. Покійний залишив у смутку дружину Марію, 2 доньки Марію і Гелен і 5 внуків, 2 братів, Степана і Петра і сестру Марію в Україні. Похорон відбувся 22 листопада ц. р. з Української Правосл. Церкви на цвинтар св. Духа.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ТУРЧМАНОВИЧ ІВАН, член 399 Відд. УНСоюзу „Леви" в Шикаґо, згинув трагічно в дні 16 листопада 1963 р. Покійний народився 4 березня 1913 р. в Сновидові, пов. Бучач. Покійний був членом ОУН та належав до УПА, група Сіроманців. На еміграції працював в молодечих орґанізаціях. Похорон відбувся 22 листопада з похоронного заведення, де на Панахиді співав хор „Славута", а від друзів попрощав Покійного д-р Ріпецький.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Красняк, секр.

АНТІН ВИННИК, член 76 Відд. УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж., помер 21 листопада 1963 року. Покійний народився в 1904 р. в селі Пробіжна, пов. Гусятин, Україна. Полишив у глибокому смутку дружину Марію і сина Антона. Похорон відбувся 24 листопада 1963 р. з католицької церкви св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., на цвинтар Ґейт оф Гевен, Ганover, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Салабун, секр.

Д-р СЕМЕН ЖУК, член 434-го Відд. УНСоюзу в Монтреалі, упокоївся в Бозі, 9 листопада 1963 р. Покійний народився в Любачеві, Україна. Гімназійні студії закінчив в Перемишлі, а медичні у Львові і Кракові. В роках 1942-44 був повітовим лікарем в Любачеві, Україна, в рр. 1945-49 головним лікарем ІРО в Австрії. Після переїзду до Монтреалю і нострифікації, веде власну практику та співпрацює в таких шпиталях, як Сейнт Мері, Жан Талон, Докторс, Санта Кабріні і інш. В особі Покійного наша громада стратила загально любленого і поважаного члена суспільства. Залишив у глибокому смутку дружину Юлію з Кокоцьких, дочку Любомиру, відому піяністку і учительку музики в Монтреалі, синів Радослава, архітекта і професора Манітобського університету, та Іринея, студента Монтреальської консерваторії. Похорон відбувся 12 листопада 1963 р.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

РОЗШУКИ

Василь ХОМИЧ пошукує свою рідну сестру Катерину ХОМИЧ зі села Михалевичі, пов. Дрогобич, яка виїхала приблизно 1928 р. до Канади й спершу працювала один рік на фармі, а відтак переїхала до міста Вінніпегу, Манітоба та вийшла заміж за Петра Мороза, який походить з м. Дашави, пов. Стрий. Хто знає про теперішнє місце її перебування, ласкаво прошу повідомити пошукувача на нище подану адресу, защо одержить винагороду. Якщо вона сама перечитає це пошукування, то дуже прошу її написати листа до свого рідного брата.
Mr. Wasyl Chomych
1915 W. 51st Street
Chicago 19, Ill., USA

Василь ХОМИЧ, родом із села Михалевичі, пов. Дрогобич, пошукує односельчан, що живуть поза рідними землями. Листи прошу посилати на адресу:
Mr. Wasyl Chomych
1915 W. 51st Street
Chicago 19, Ill., USA

Ірина М. Оглій-Благітка шукає брата Івана Отта ОГЛІЙ, народженого 1918 р. в Корнайбурґу коло Відня (Австрія). Адреса:
Mrs. Irene M. Blahitka
131 Lafayette Street
Jersey City 4, N. J., U.S.A.
Тел.: 432-1671

ТАРЗАН, ч. 5158. Мавполюд переможцем!

Обидва вороги ранили себе взаємно, завзято змагаючися . . .

Але ніж мавполюда скоро потрапив в ціль, і великий кіт заверещав і впав непритомний!

Після того, ствердивши вбиття, пан джунґлів видав огидний крик перемоги самця мавп!